

Arrest

nr. 282 966 van 10 januari 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. JORDENS
Maurice Van Meenenplein 14/6
1060 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 25 juli 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 31 mei 2022 houdende de betekening verlenging van de overdrachtstermijn van de Dublintransfer.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 september 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 oktober 2022.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat G. JORDENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die *loco* advocaat A. DE WILDE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij werd op X te Adi Sheka (Eritrea) geboren en bezit de Eritrese nationaliteit.

Op 20 september 2021 dient de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten.

Uit de opzoeken van de verwerende partij blijkt echter dat verzoekende partij eerder gekend was bij de Italiaanse autoriteiten.

Op 26 oktober 2021 vraagt de verwerende partij aan de Italiaanse autoriteiten de overname van de verzoekende partij. Op 10 november 2021 stemmen de Italiaanse autoriteiten in met deze overname.

Op 7 december 2021 besluit de verwerende partij tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). De verzoekende partij tekent een hoger beroep aan bij de Raad tegen deze beslissing en deze procedure is gekend onder het rolnummer 270 153.

Op 31 mei 2022 neemt de verwerende partij een beslissing waarbij de overdrachtstermijn van de Dublintransfer verlengd wordt.

Dit betreft de bestreden beslissing en deze is als volgt gemotiveerd:

“Overwegende dat de persoon die verklaart te heten B. G. H. geboren te Adi Sheka, op 01.01.1994 en van nationaliteit te zijn : Eritrea het voorwerp is van de beslissing van verlenging van de overdrachtstermijn in het kader van de Dublinprocedure dd. 31.05.2022 (1)

Overwegende dat op 10.11.2021 een akkoord werd bekomen van lidstaat Italië op grond van artikel 25(2) van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 Van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 (hierna Dublin III Verordening).

Overwegende dat artikel 29.1 van de Dublin III Verordening voorziet dat de betrokkene uiterlijk binnen de zes maanden vanaf de aanvaarding van het verzoek door de andere lidstaat dient overgedragen te worden.

Overwegende dat artikel 29.2 van de Dublin III Verordening stelt dat de termijn van overdracht kan verlengd worden tot maximaal één jaar indien de overdracht wegens gevangenzetting van de betrokkene niet kon worden uitgevoerd of tot maximaal 18 maanden indien de betrokkene onderduikt.

Overwegende dat artikel 9.2 van de Uitvoeringsverordening (EU) Nr. 118/2014 van de Commissie van 30 januari 2014 tot wijziging van de Verordening (EG) nr. 1560/2003 bepaalt dat de lidstaat die om een van de in artikel 29.2 van de Dublin III Verordening bedoelde redenen niet tot de overdracht kan overgaan binnen de normale termijn, de verantwoordelijke lidstaat daarvan op de hoogte moet gesteld worden voor het einde van de oorspronkelijke termijn.

Overwegende dat betrokkene op 16.12.2021 een beslissing ‘bijlage 26quater’ werd betekend waarbij geoordeeld werd dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming.

Overwegende dat op 31.05.2022 werd beslist de overdrachtstermijn te verlengen op basis van artikel 29.2 van de Dublin III Verordening omdat:

Italië werd op 10.11.2021 bij ontstentenis van antwoord verantwoordelijk voor terugname van de betrokkene. De betrokkene was op 07.12.2021 het voorwerp van een beslissing van weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). De betrokkene kreeg op 16.12.2021 rechtstreeks kennis van deze beslissing.

De betrokkene diende op 14.01.2022 een verzoek tot vernietiging van de beslissing van weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater) d.d. 07.12.2021 in. In het verzoekschrift wordt gemeld dat de betrokkene verblijft te “(…)” en wat de beroepsprocedure betreft woonplaats kiest te “(…)” te weten het adres van het kabinet van zijn advocaat.

Verordening 604/2013 voorziet de criteria en mechanismen ter bepaling van de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming teneinde de daadwerkelijke toegang tot de procedures voor het verlenen van internationale bescherming te waarborgen en de doelstelling om verzoeken om internationale bescherming snel te behandelen niet te ondermijnen (overweging 5).

Na vaststelling van de verantwoordelijkheid is het zaak de betrokken verzoeker zo snel mogelijk over te dragen aan de verantwoordelijke lidstaat zodat hij/zij zo snel mogelijk toegang krijgt tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en een beoordeling van het verzoek op de mérites kan volgen.

Overweging 24 van Verordening 604/2013 stelt dat vrijwillige overdracht dient te worden bevorderd door onder meer het verstrekken van passende informatie.

Sinds begin 2022 worden verzoekers, die het voorwerp zijn van een overdrachtsbeslissing ('bijlage 26quater') uitgenodigd voor opvolgingsgesprekken met een ICAM-coach die plaatsvinden te Brussel. Het doel van deze 'aanklampende' aanpak is contact te houden met de verzoeker en hem/haar te bewegen tot een vrijwillige overdracht.

De betrokkene had op 15.03.2022 te Brussel (Pacheco) een eerste opvolgingsgesprek met de ICAM-coach. Uit het verslag blijkt dat hij twijfels had betreffende een vrijwillige terugkeer naar Italië en een uitnodiging kreeg voor een tweede gesprek, gepland op 22.03.2022. De betrokkene bood zich niet aan op 22.03.2022 en bracht geen elementen ter rechtvaardiging van zijn afwezigheid aan. Dat de betrokkene geen gevolg gaf aan de uitnodiging voor het tweede opvolgingsgesprek leidt tot het besluit dat de betrokkene er doelbewust voor zorgt dat hij buiten het bereik blijft van de instanties die verantwoordelijk zijn voor de uitvoering van de overdracht, teneinde deze overdracht te voorkomen of op zijn minst te bemoeilijken.

Hieromtrent wensen we te verwijzen naar de conclusies van het Hof van Justitie van de EU in de zaak C163/17 ("Abubacarr Jawo tegen Bundesrepublik Deutschland") van 19.03.2019 waarin wordt gesteld dat dient te worden uitgelegd dat een verzoeker „onderduikt” in de zin van die bepaling (artikel 29, lid 2, tweede zin, van Verordening 604/2013) wanneer deze persoon doelbewust ervoor zorgt dat hij buiten het bereik blijft van de nationale autoriteiten die verantwoordelijk zijn voor de uitvoering van de overdracht, teneinde deze overdracht te voorkomen. Het Hof voegt toe dat mag worden aangenomen dat dat het geval is wanneer die overdracht niet kan worden uitgevoerd omdat de verzoeker de hem toegekende woonplaats heeft verlaten zonder de bevoegde nationale autoriteiten van zijn afwezigheid op de hoogte te brengen. We benadrukken dat dit impliceert dat ook sprake kan zijn van 'onderduiken' in andere gevallen dan het verlaten van de toegekende woonplaats en het Hof derhalve niet stelt dat dit dient te worden beperkt tot het fysieke verdwijnen uit de toegekende verblijfplaats zonder het verwittigen van de bevoegde instanties.

Gelet op bovenvermelde vaststellingen en overwegingen dient te worden besloten dat de betrokkene buiten het bereik van onze diensten poogt te blijven en als ondergedoken dient te worden beschouwd.

Gelet op het voorgaande dient de verantwoordelijke lidstaat conform artikel 29(2) van de Dublin III Verordening in kennis te worden gesteld dat de overdracht van de betrokkene dient te worden uitgesteld vanwege het verdwijnen van de betrokkene en te worden gevraagd de overdrachtstermijn te verlengen tot maximum 18 maanden.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), van de artikelen 27 en 29 van de Dublin III Verordening, van artikel 9.2 van het Reglement Nr. 1560/2003 van de Commissie van 2 september 2003, van artikel 62 van de wet betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen van 15 december 1980 (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 1, 2, 3, en 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 41 van het Handvest, van het hoorrecht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het evenredigheidsbeginsel en van de substantiële vormvoorwaarden van een unilaterale administratieve beslissing.

De verzoekende partij licht haar enig middel als volgt toe:

“ • *Contenu des normes dont la violation est invoquée :*

L'article 29 du Règlement 604/2013 :

« 1. Le transfert du demandeur ou d'une autre personne visée à l'article 18, paragraphe 1, point c) ou d), de l'État membre requérant vers l'État membre responsable s'effectue conformément au droit national de l'État membre requérant, après concertation entre les États membres concernés, dès qu'il est matériellement possible et, au plus tard, dans un délai de six mois à compter de l'acceptation par un autre État membre de la requête aux fins de prise en charge ou de reprise en charge de la personne concernée

ou de la décision définitive sur le recours ou la révision lorsque l'effet suspensif est accordé conformément à l'article 27, paragraphe 3.

Si les transferts vers l'État membre responsable s'effectuent sous la forme d'un départ contrôlé ou sous escorte, les États membres veillent à ce qu'ils aient lieu dans des conditions humaines et dans le plein respect des droits fondamentaux et de la dignité humaine.

Si nécessaire, le demandeur est muni par l'État membre requérant d'un laissez-passer. La Commission établit, par voie d'actes d'exécution, le modèle du laissez-passer. Ces actes d'exécution sont adoptés en conformité avec la procédure d'examen visée à l'article 44, paragraphe 2.

L'État membre responsable informe l'État membre requérant, le cas échéant, de l'arrivée à bon port de la personne concernée ou du fait qu'elle ne s'est pas présentée dans les délais impartis.

2. Si le transfert n'est pas exécuté dans le délai de six mois, l'État membre responsable est libéré de son obligation de prendre en charge ou de reprendre en charge la personne concernée et la responsabilité est alors transférée à l'État membre requérant. Ce délai peut être porté à un an au maximum s'il n'a pas pu être procédé au transfert en raison d'un emprisonnement de la personne concernée ou à dix-huit mois au maximum si la personne concernée prend la fuite.

3. En cas de transfert exécuté par erreur ou d'annulation, sur recours ou demande de révision, de la décision de transfert après l'exécution du transfert, l'État membre ayant procédé au transfert reprend en charge sans tarder la personne concernée.

4. La Commission établit, par voie d'actes d'exécution, les conditions uniformes pour la consultation et l'échange d'informations entre les États membres, en particulier en cas de transferts différés ou retardés, de transferts à la suite d'une acceptation par défaut, de transferts de mineurs ou de personnes à charge et de transferts contrôlés. Ces actes d'exécution sont adoptés en conformité avec la procédure d'examen visée à l'article 44, paragraphe 2. »

L'article 9.2 du Règlement (CE) No 1560/2003 de la Commission du 2 septembre 2003 portant modalités d'application du règlement (CE) no 343/2003 du Conseil établissant les critères et mécanismes de détermination de l'État membre responsable de l'examen d'une demande d'asile présentée dans l'un des États membres par un ressortissant d'un pays tiers stipule quant à lui:

« 2. Il incombe à l'État membre qui, pour un des motifs visés à l'article 19, paragraphe 4, et à l'article 20, paragraphe 2, du règlement (CE) no 343/2003, ne peut procéder au transfert dans le délai normal de six mois prévu à l'article 19, paragraphe 3, et à l'article 20, paragraphe 1, point d), dudit règlement, d'informer l'État responsable avant l'expiration de ce délai. À défaut, la responsabilité du traitement de la demande d'asile et les autres obligations découlant du règlement (CE) no 343/2003 incombent à cet État membre conformément aux dispositions de l'article 19, paragraphe 4, et de l'article 20, paragraphe 2, dudit règlement. »

Les obligations de motivation, consacrées à l'article 62 de la loi du 15 décembre 1980 relative à l'accès au territoire, au séjour, à l'établissement et à l'éloignement des étrangers et aux articles 1er à 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation des actes administratifs imposent à l'administration d'exposer, par écrit, les motifs (de fait et de droit) sur lesquels repose une décision (motivation formelle), et que cette motivation soit exacte, admissible et pertinente (motivation matérielle).

Pour rencontrer les obligations de motivation, il faut « que la décision fasse apparaître de façon claire et non équivoque le raisonnement de son auteur afin de permettre au destinataire de la décision de comprendre les justifications de celle-ci et, le cas échéant, de pouvoir la contester dans le cadre d'un recours et, à la juridiction compétente, d'exercer son contrôle à ce sujet » (CCE n° 100 300 du 29 mars 2013) ; par conséquent, « en omettant de se prononcer sur le contenu des différents éléments précités, la partie défenderesse a failli à son obligation de motivation formelle. » (RvV nr 95 594 du 22 janvier 2013). En outre, « la motivation doit être adéquate et le contrôle s'étend à cette adéquation, c'est-à-dire l'exactitude, l'admissibilité et la pertinence des motifs » (motivation matérielle) - (CE, 25 avril 2002, n° 105.385).

La Cour Constitutionnelle, dans un arrêt n°74/2014 du 8 mai 2014, soulignait l'importance des intérêts que visent à garantir l'obligation de motivation formelle, en ces termes (B.9.5) :

« Le droit à la motivation formelle permet de renforcer le contrôle juridictionnel sur les actes administratifs à portée individuelle et le respect du principe de l'égalité des armes dans le cadre du contentieux administratif.

L'obligation de motivation formelle, qui doit permettre à l'administré d'apprécier s'il y a lieu d'introduire les recours dont il dispose, manquerait son objectif si cet administré ne parvient à connaître les motifs qui justifient la décision qu'après qu'il a introduit un recours. »

Le principe de bonne administration implique que l'administration doit s'informer avec soin avant de prendre ses décisions et motiver adéquatement celles-ci. La minutie dont doit faire preuve l'administration dans la recherche et l'évaluation des faits pertinents a déjà été consacrée de longue date par le Conseil d'Etat : « veiller avant d'arrêter une décision, à recueillir toutes les données utiles de l'espèce et de les examiner soigneusement, afin de prendre une décision en pleine et entière connaissance de cause » (C.E., 23 février 1966, n°58.328) ; procéder « à un examen complet et particulier des données de l'espèce, avant de prendre une décision » (C.E., 31 mai 1979, n°19.671) ; « rapportée à la constatation des faits par l'autorité, la mission de sauvegarde du droit incombant au Conseil d'Etat a toutefois pour corollaire que celui-ci doit examiner si cette autorité est arrivée à sa version des faits dans le respect des règles qui régissent l'administration de la preuve et si elle a réellement fait montre, dans la recherche des faits, de la minutie qui est de son devoir » (C.E., Claeyss, n°14.098, du 29 avril 1970).

Le droit à une procédure administrative équitable, en ce compris les principes de bonne administration, le devoir de minutie, les droits de la défense, et le droit d'être entendu, imposent à la partie défenderesse d'inviter, ou à tout le moins de « mettre en mesure », l'étranger à/de faire valoir ses arguments à l'encontre des décisions qu'elle se propose de prendre :

« Qu'en égard à la finalité précitée du droit à être entendu, la partie adverse a l'obligation de rechercher les informations lui permettant de statuer en connaissance de cause; qu'il lui appartient en effet d'instruire le dossier et donc d'inviter l'étranger à être entendu au sujet des raisons qui s'opposeraient à ce que la partie adverse mette fin à son droit au séjour et l'éloigne du territoire (...); que seule une telle invitation offre, par ailleurs, une possibilité effective et utile à l'étranger de faire valoir son point de vue; » (C.E. n°230293 du 24 février 2015, nous soulignons ; voy. également C.E. n°230257 du 19.02.2015 ; CE n°233.257 du 15.12.2015 ; CE n°233.512 du 19.01.2016 ; CCE n°141 336 du 19.03.2015 ; CCE n°146 513 du 27.05.2015 ; CCE n° 151.399, du 31.08.2015 ; CCE n°151890 du 7.09.2015 ; CCE n° 157.132, du 26.11.2015 ; CCE n° 151.890, du 7.09.2015; CCE n° 151.399, du 31.08.2015).

Le principe de bonne administration est inscrit à l'article 41 de la Charte:

« Droit à une bonne administration

1. Toute personne a le droit de voir ses affaires traitées impartialement, équitablement et dans un délai raisonnable par les institutions et organes de l'Union.

2. Ce droit comporte notamment:

- le droit de toute personne d'être entendue avant qu'une mesure individuelle qui l'affecterait défavorablement ne soit prise à son encontre;*
 - le droit d'accès de toute personne au dossier qui la concerne, dans le respect des intérêts légitimes de la confidentialité et du secret professionnel et des affaires;*
 - l'obligation pour l'administration de motiver ses décisions.*
- (...) »*

Il est de jurisprudence constante de la Cour de justice que le droit à un recours effectif, prévu à l'article 47 de la Charte, est un principe fondamental. Ce droit comporte plusieurs éléments, dont notamment les droits de la défense, le principe de l'égalité des armes, le droit d'accès aux tribunaux et le droit d'être conseillé, défendu et représenté (CJUE 6 novembre 2012, Otis e.a., C-199/11, point 48 ; CJUE 26 juillet 2017, Moussa Sacko, C-348/16, point 32).

La Cour de justice a toujours considéré que le respect des droits de la défense constitue un principe fondamental du droit de l'Union européenne et que ce principe doit être respecté. Le droit de l'Union, et ce principe en particulier, doit également être respecté par les autorités publiques de tous les États membres lorsqu'ils mettent en œuvre le droit de l'Union, même si la législation applicable ne prescrit pas expressément une telle formalité (Voir l'article 51 de la Charte et les explications relatives aux Charte des droits fondamentaux, JO C 14 décembre 2007, p. 303. Voir également CJUE 18 décembre 2008, C349/07, Sopropé, point 38 ; CJUE 22 novembre 2012, C-277/11, M.M., point 86 ; CJUE 5 juin 2014, C-146/14 PPU, Mahdi, paragraphes 44-46).

• Exposé des branches du moyen

1.

Première branche: la violation du principe de bonne administration, du devoir de minutie et des droits de la défense du requérant lus en combinaison avec l'article 29 du Règlement Dublin III et l'article 9.2 du Règlement d'exécution n°1560/2003

La décision entreprise date du 31.05.2022 (pièce 1A) et n'a été notifiée au requérant que le 24.06.2022 au plus tôt (pièce 1B).

Or, depuis le 10.05.2022 - soit 21 jours avant l'adoption de la décision entreprise - le délai de transfert de 6 mois prévu à l'article 29, §1, du Règlement Dublin III était expiré de sorte que la Belgique était, en principe responsable de l'analyse de la demande de protection internationale du requérant à compter de cette date.

Autrement dit, la décision de prolongation du délai de transfert attaquée in casu a été adoptée (31.05.2022) plus de 20 jours après que la Belgique ait dû être - automatiquement - déclarée responsable de l'analyse de la demande de protection internationale du requérant (10.05.2022).

La décision de prolongation attaquée in casu est purement et simplement illégale en ce qu'elle a été prise alors que la Belgique était déjà compétente pour l'analyse de la demande de protection internationale du requérant.

Il ne pourrait être avancé, comme le soutient à tort la partie défenderesse dans son courriel dd. 31.05.2022 adressé au conseil du requérant (pièce 6), que les instances italiennes ont été informées de la prolongation le 05.05.2022 conformément au prescrit de l'article 9.2 du Règlement d'exécution n°1560/2003 et que la décision attaquée est dès lors légale.

En effet, par analogie, comme l'a très justement rappelé Votre Conseil en Chambres réunies: « La lettre (...) constitue simplement la communication à l'unité Dublin italienne, comme l'exige l'article 9, paragraphe 2, du règlement d'exécution 118/2014, du fait que le délai de transfert a été prolongé en raison de la fuite du demandeur. Cette simple communication ne constitue pas une décision en soi, mais une simple notification du motif de prolongation de la période de transfert à l'État membre initialement responsable. »:

« In casu moet de Raad met de verzoeker evenwel vaststellen dat het bestuur heeft nagelaten om zijn beslissing om de overdrachtstermijn te verlengen tot achttien maanden wegens het onderduiken van de verzoeker, op schrift te stellen en ze met de nodige redenen te omkleden. Zoals hoger reeds werd gesteld, maakt de Engelstalige brief van 2 juni 2017 enkel de door artikel 9, lid 2 van de Uitvoeringsverordening 118/2014 voorgeschreven mededeling uit aan de Italiaanse Dublin Unit van het feit dat de overdrachtstermijn wordt verlengd wegens het onderduiken van de verzoeker. Deze loutere mededeling maakt op zich geen beslissing uit, maar betreft enkel de loutere kennisgeving van de grond tot verlenging van de overdrachtstermijn aan de aanvankelijk verantwoordelijke lidstaat. Er blijkt uit het administratief dossier niet dat de verweerder voorafgaand aan deze loutere kennisgeving op enige wijze in een op schrift gestelde beslissing heeft gemotiveerd waarom hij van oordeel is dat de verzoeker is ondergedoken. Ten overvloede kan worden opgemerkt dat de verweerder, indien hij in deze een geschreven beslissing had genomen, deze beslissing overeenkomstig artikel 51/2, vijfde lid van de Vreemdelingenwet rechtsgeldig aan de verzoeker had kunnen ter kennis brengen.

Het verzuim om een schriftelijke beslissing te nemen waarbij de feiten worden geduid waarop het bestuur zich steunt om vast te stellen dat de verzoeker is ondergedoken en om bijgevolg de termijn voor de overdracht te verlengen naar achttien maanden, schendt het unierechtelijk beginsel van behoorlijk bestuur gezien het belang dat het Hof hecht aan de motiveringsplicht als wezenlijke vormvereiste voor een doeltreffende voorziening in rechte.

Een schending van het unierechtelijk beginsel van behoorlijk bestuur juncto artikel 29, lid 2 van de Dublin III-verordening blijkt »

(RvV, nr. 203 684, 08.05.2018 ; RvV, nr. 203 685, 08.05.2018)

La partie défenderesse qui a pris une décision de prolongation du délai de transfert Dublin alors que la Belgique était déjà responsable de l'analyse de la demande de protection internationale du requérant a manifestement violé le principe de bonne administration, son devoir de minutie ainsi que les droits de la défense du requérant lus en combinaison avec l'article 29 du Règlement Dublin III et l'article 9.2 du Règlement d'exécution n° 1560/2003.

Partant, le présent moyen est fondé en sa première branche. La décision entreprise doit être suspendue puis annulée.

2.

Deuxième branche : la notion de fuite et l'obligation de motivation formelle

La partie défenderesse fonde sa décision de prolongation sur l'article 29.2 du Règlement Dublin III.

Or, cette disposition ne prévoit que deux possibilités de prolongation du délai :

- d'une part, l'emprisonnement, qui n'est pas applicable en l'espèce, et*
- d'autre part, la « fuite », notion sur laquelle la partie défenderesse se fonde.*

La prolongation du délai de transfert est donc une exception. L'article 29.2 du Règlement Dublin III doit faire l'objet d'une interprétation restrictive.

La partie requérante est d'avis que cette notion de « fuite » n'est pas rencontrée in specie.

Soulignons, d'abord, que cette notion de « fuite », n'est pas définie dans le Règlement Dublin III.

La version néerlandophone de ce Règlement Dublin laisse toutefois peu de place à l'interprétation dès lors qu'elle mentionne « een risico op onderduiken ». Or « onderduiken » se traduit par « cacher », notion qui démontre bien d'une intention dans le chef du requérant.

Dans son arrêt Jawo du 19 mars 2019, la CJUE (C.J.U.E., 19 mars 2019, Jawo, C-163/17, ECLI:EU:C:2019:218) a eu l'occasion de se prononcer sur l'interprétation à donner à cette notion de « fuite ». Elle statue à cet égard :

« Par sa première question, (...), la juridiction de renvoi demande, (...), si l'article 29, paragraphe 2, seconde phrase, du règlement Dublin III doit être interprété en ce sens que, afin qu'il puisse être considéré que la personne concernée a pris la fuite, au sens de cette disposition, il est nécessaire que celle-ci se soit soustraite délibérément aux autorités compétentes, dans le but de faire échec à son transfert, ou si, au contraire, il est suffisant, à cet égard, que cette personne ait quitté le lieu de résidence qui lui a été attribué, sans que ces autorités aient été informées de son absence, de telle sorte que ce transfert ne puisse être mis à exécution.

En ce qui concerne la première partie de cette première question, il convient de relever que les dispositions de l'article 29, paragraphe 1, premier alinéa, et paragraphe 2, du règlement Dublin III prévoient, à l'expiration du délai impératif de six mois, un transfert de plein droit de la responsabilité de l'examen d'une demande de protection internationale à l'État membre requérant, sauf si ce délai a été exceptionnellement porté à un an au maximum en raison de l'impossibilité de procéder au transfert de l'intéressé du fait de son emprisonnement ou à dix-huit mois au maximum s'il prend la fuite, auxquels cas le transfert de la responsabilité de l'examen de sa demande est effectué à l'expiration du délai ainsi fixé.

S'agissant du point de savoir dans quelles conditions il peut être considéré que le demandeur « prend la fuite », au sens de l'article 29, paragraphe 2, seconde phrase, du règlement Dublin III, il convient de constater que ce règlement ne contient pas de précisions à ce sujet.

En effet, le règlement Dublin III ne contient pas de définition de la notion de « fuite » et aucune de ses dispositions ne spécifie expressément si cette notion suppose que l'intéressé ait eu l'intention de se soustraire à l'emprise des autorités afin de faire échec à son transfert.

Or, conformément à une jurisprudence constante de la Cour, il découle de l'exigence d'une application uniforme du droit de l'Union que, dans la mesure où une disposition de celui-ci ne renvoie pas au droit des États membres en ce qui concerne une notion particulière, cette dernière doit trouver, dans toute l'Union, une interprétation autonome et uniforme qui doit être recherchée en tenant compte non seulement des termes de la disposition concernée, mais également de son contexte et de l'objectif poursuivi par la réglementation dont cette disposition fait partie (arrêt du 8 mars 2018, DOCERAM, C-395/16, EU:C:2018:172, point 20 et jurisprudence citée).

À cet égard, il ressort du sens ordinaire du terme « fuite », qui est employé dans la plupart des versions linguistiques de l'article 29, paragraphe 2, seconde phrase, du règlement Dublin III et qui implique la volonté de la personne concernée d'échapper à quelqu'un ou de se soustraire à quelque chose, à savoir, dans le présent contexte, aux autorités compétentes et, ainsi, à son transfert, que cette disposition n'est

en principe applicable que lorsque cette personne se soustrait délibérément à ces autorités. L'article 9, paragraphe 1, du règlement d'exécution vise d'ailleurs, parmi les causes possibles de report d'un transfert, le fait que « le demandeur s'est soustrait à l'exécution du transfert », ce qui implique l'existence d'un élément intentionnel. De même, l'article 2, sous n), du règlement Dublin III définit la notion de « risque de fuite » en se référant, dans certaines versions linguistiques telles que la version en langue allemande, à la crainte que l'intéressé « se soustraie » par la fuite à la procédure de transfert.

(...)

Compte tenu de cet objectif de célérité, le délai de transfert de six mois fixé à l'article 29, paragraphe 1 et paragraphe 2, première phrase, du règlement Dublin III vise à assurer que la personne concernée soit effectivement transférée le plus rapidement possible vers l'État membre responsable de l'examen de sa demande de protection internationale, tout en laissant, eu égard à la complexité pratique et aux difficultés organisationnelles qui s'attachent à la mise en œuvre du transfert de cette personne, le temps nécessaire aux deux États membres concernés pour se concerter en vue de la réalisation de ce transfert et, plus précisément, à l'État membre requérant pour régler les modalités de réalisation du transfert (voir, en ce sens, arrêt du 29 janvier 2009, Petrosian, C-19/08, EU:C:2009:41, point 40).

C'est dans ce contexte que l'article 29, paragraphe 2, seconde phrase, du règlement Dublin III permet, à titre exceptionnel, la prolongation de ce délai de six mois, afin de tenir compte du fait qu'il est matériellement impossible pour l'État membre requérant de procéder au transfert de la personne concernée en raison de l'emprisonnement ou de la fuite de celle-ci

Or, compte tenu des difficultés considérables susceptibles d'être rencontrées par les autorités compétentes pour apporter la preuve des intentions de la personne concernée, le fait d'exiger une telle preuve de leur part serait susceptible de permettre aux demandeurs de protection internationale qui ne souhaitent pas être transférés vers l'État membre désigné comme responsable de l'examen de leur demande par le règlement Dublin III d'échapper aux autorités de l'État membre requérant jusqu'à l'expiration du délai de six mois, afin que la responsabilité de cet examen incombe à ce dernier État membre, en application de l'article 29, paragraphe 2, première phrase, de ce règlement.

Partant, afin d'assurer le fonctionnement effectif du système de Dublin et la réalisation des objectifs de celui-ci, il doit être considéré que, lorsque le transfert de la personne concernée ne peut être mis à exécution en raison du fait que celle-ci a quitté le lieu de résidence qui lui a été attribué, sans qu'elle ait informé les autorités nationales compétentes de son absence, ces dernières sont en droit de présumer que cette personne avait l'intention de se soustraire à ces autorités dans le but de faire échec à son transfert, à condition, toutefois, que ladite personne ait été dûment informée des obligations lui incombant à cet égard.

(...)

En outre, selon l'article 7, paragraphe 5, de cette directive, les États membres imposent aux demandeurs de communiquer leur adresse aux autorités compétentes et de notifier à celles-ci tout changement d'adresse dans les meilleurs délais.

Cependant, en vertu de l'article 5 de la directive accueil, les États membres doivent informer les demandeurs de ces obligations. En effet, il ne saurait être reproché à un demandeur d'avoir quitté le lieu de résidence qui lui a été attribué sans en avoir informé les autorités compétentes et, le cas échéant, sans avoir sollicité de celles-ci une autorisation préalable, si ce demandeur n'avait pas été informé desdites obligations. Il appartient, en l'occurrence, à la juridiction de renvoi de vérifier que le requérant au principal a été effectivement informé de telles obligations.

En outre, dans la mesure où l'existence de raisons valables justifiant le fait que le demandeur n'a pas informé les autorités compétentes de son absence ne saurait être exclue, celui-ci doit conserver la possibilité de démontrer qu'il n'avait pas l'intention de se soustraire à ces autorités. »

La Cour conclut en cet arrêt :

« 70. Eu égard à l'ensemble des considérations qui précèdent, il convient de répondre à la première question de la manière suivante :

– L'article 29, paragraphe 2, seconde phrase, du règlement Dublin III doit être interprété en ce sens qu'un demandeur « prend la fuite », au sens de cette disposition, lorsqu'il se soustrait délibérément aux autorités nationales compétentes pour procéder à son transfert, afin de faire échec à ce dernier. Il peut être présumé que tel est le cas lorsque ce transfert ne peut être mis à exécution en raison du fait que ce

demandeur a quitté le lieu de résidence qui lui a été attribué sans avoir informé les autorités nationales compétentes de son absence, à condition qu'il ait été informé de ses obligations à cet égard, ce qu'il appartient à la juridiction de renvoi de vérifier.

Ledit demandeur conserve la possibilité de démontrer que le fait qu'il n'a pas avisé ces autorités de son absence est justifié par des raisons valables et non pas par l'intention de se soustraire à ces autorités.

L'article 27, paragraphe 1, du règlement Dublin III doit être interprété en ce sens que, dans le cadre d'une procédure dirigée contre une décision de transfert, la personne concernée peut se prévaloir de l'article 29, paragraphe 2, de ce règlement, en faisant valoir que, dès lors qu'elle n'avait pas pris la fuite, le délai de transfert de six mois avait expiré. »

Le Conseil d'Etat français, dans un arrêt 298.101 du 18 octobre 2006 a adopté la position suivante quant à la notion de fuite :

« La notion de fuite au sens du texte précité doit s'entendre comme visant notamment le cas où un ressortissant étranger non admis au séjour se serait soustrait de façon intentionnelle et systématique au contrôle de l'autorité administrative dans le but de faire obstacle à l'exécution d'une mesure d'éloignement le concernant ; que si le fait pour l'intéressé de ne pas déférer à l'invitation de l'autorité publique de se présenter à la police de l'air et des frontières pour organiser les conditions de son départ consécutivement à un refus d'admission constitue un indice d'un tel comportement, il ne saurait suffire à lui seul à établir que son auteur ait pris la fuite au sens des dispositions précitées du règlement communautaire ».

(CE français, arrêt n°298.101 du 18 octobre 2006, <https://www.conseil-etat.fr/ressources/decisions-contentieuses/arianeweb2>)

Votre Conseil, en se fondant sur la jurisprudence de la CJUE, rappelle, quant à lui, l'importance d'une analyse individuelle du danger de fuite :

« In het arrest Sagor van het Hof van Justitie (HvJ 6 december 2012, Sagor, C-430/11, §41) werd reeds gesteld dat elke beoordeling aangaande het gevaar dat een betrokkene onderduikt om zich aan de terugkeerprocedure te onttrekken, moet gebaseerd zijn op een individueel onderzoek van de situatie van de betrokkene. Dit standpunt werd onderschreven in de arresten Mahdi en Z. Zh. en O. van het Hof van Justitie (respectievelijk HvJ 5 juni 2014, Mahdi, C-146/14 PPU, §70 en HvJ 11 juni 2015, C-554/13, Z. Zh. en O. /Staatssecretaris voor veiligheid en justitie, §56). »

Soulignons encore que Votre Conseil, dans sa jurisprudence, cerne la notion de fuite au regard de la question de savoir si l'intéressé a cherché à dissimuler son adresse de résidence aux autorités :

« Het staat vast dat de Franse autoriteiten op 19 februari 2015 verwerende partij meedeelden haar overnameverzoek van 16 december 2014 in te willigen en verwerende partij vanaf die datum over een termijn van zes maanden beschikte om verzoekende partijen over te dragen.

Uit het door verwerende partij neergelegde administratief dossier kan daarnaast enkel worden afgeleid dat verzoekende partijen werden ondergebracht in een opvangcentrum van het Rode Kruis te Antwerpen en verwerende partij op 4 mei 2015 bericht ontving dat verzoekende partijen er op die datum – meer dan twee maanden nadat de bestreden beslissingen waren genomen – nog steeds verbleven. Ter terechtzitting brengt de raadsman van verzoekende partijen daarnaast een stuk aan waaruit blijkt dat hij verwerende partij bij aangetekend schrijven van 24 juli 2015 op de hoogte stelde van het feit dat verzoekende partijen verhuisden en hij hun nieuw verblijfsadres meedeelde. Er zijn derhalve geen aanwijzingen dat verzoekende partijen poogden hun verblijfsadres te verbergen voor verwerende partij en dat zij dus onderdoken waardoor een langere overdrachtstermijn zou kunnen worden gehanteerd. Verwerende partij toont dit ook niet aan. »

(CCE n°153 674 du 30 septembre 2015)

Votre Conseil, par un arrêt rendu en Chambres réunies, a également annulé une décision de prolongation jugeant qu'il ne peut être raisonnablement déduit du défaut de signature d'une déclaration de retour volontaire, que le demandeur concerné s'est délibérément soustrait au transfert vers cet Etat, dès lors que les autorités belges avaient connaissance de ses données de contact les plus récentes et que cela n'est pas contesté par la partie défenderesse (RvV, arrêt n° 237 903 du 2 juillet 2020) :

« De verzoekende partijen kunnen worden gevolgd waar zij stellen dat het verlengen van de termijn voor overdracht een uitzondering betreft en dat hieruit volgt dat deze bepaling restrictief dient te worden geïnterpreteerd.

(...)

De verzoekende partijen hebben derhalve wel degelijk hun “meest recente en volledige contactgegevens” meegedeeld, hetgeen overigens niet wordt betwist door de verwerende partij, zodat deze laatste wist waar de verzoekende partijen verblijven.

Gelet op wat voorafgaat, stelt de Raad vast dat uit het niet ondertekenen van de “verklaring vrijwillige terugkeer” niet in redelijkheid kan worden afgeleid dat de verzoekende partijen zich doelbewust hebben onttrokken aan de overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat, zodat het duidelijk is dat het vereiste intentioneel element, in casu, niet is vervuld.

Er blijkt zelfs niet dat de verzoekende partijen door hun handelen buiten het bereik blijven van de nationale autoriteiten die verantwoordelijk zijn voor de uitvoering van de overdracht. De verwerende partij toont ook niet aan dat het loutere gegeven dat de verzoekende partijen de “verklaring vrijwillige terugkeer” niet hebben ondertekend, de overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat materieel onmogelijk maakt, noch dat zulks praktische complicaties en organisatorische problemen voor de overdracht oplevert.

(...)

Het begrip “onderduikt” in artikel 29.2 wordt in het arrest Jawo van het Hof van Justitie duidelijk gedefinieerd als “ondergedoken is” (§53). De verwijzing naar artikel 1, § 2 van de Vreemdelingenwet is dan ook niet dienstig. De verwerende partij kan geen eigen invulling geven aan het begrip “onderduikt” van artikel 29.2 van de verordening nr. 604/2013 door te verwijzen naar de criteria die erop zijn gericht het bestaan vast te stellen van een “risico op” onderduiken zoals bedoeld in artikel 28.2 van dezelfde verordening, dat wordt aangewend om een verzoeker om internationale bescherming in bewaring te kunnen nemen.

Het eerste onderdeel van het middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. »

Le requérant fait sienne cette jurisprudence qui s'applique par analogie en l'espèce, son absence au second rendez-vous ICAM pouvant être comparée au refus de signer une déclaration de retour volontaire.

La circonstance pour le requérant de ne pas s'être présenté au second rendez-vous ICAM ne suffit pas à fonder l'appréciation selon laquelle il se serait « intentionnellement soustrait » aux autorités responsables de l'organisation de son transfert vers l'Italie et que, partant, il « aurait pris la fuite » au sens de la réglementation applicable, contrairement à ce qui est considéré par la partie défenderesse.

La motivation avancée par la partie défenderesse n'est pas conforme à l'interprétation donnée par la Cour de Justice quant à la notion de fuite au sens de l'article 29.2 du Règlement Dublin III dans l'arrêt Jawo précité. Cette interprétation est pourtant autonome et uniforme et s'impose à tous les Etats. La partie défenderesse ne pouvait s'en écarter.

Il convient de rappeler que la Cour de Justice a pris le soin de préciser que le délai de six mois ne peut être prolongé qu'à titre exceptionnel lorsque le transfert est matériellement impossible par l'Etat membre requérant.

Elle a également considéré que les Etats membres pouvaient présumer que le demandeur de protection internationale était en fuite seulement s'il avait l'intention de se soustraire à ses autorités dans le but de faire échec à son transfert.

L'analyse doit être individuelle.

La Cour rappelle encore que l'Etat membre peut conclure à une fuite si le demandeur n'informe pas les autorités qu'il a quitté son lieu de résidence à condition que celui-ci ait dûment été informé des obligations lui incombant.

Or, in specie, il est évident que le transfert n'a pas été rendu matériellement impossible par l'absence du requérant au second rendez-vous ICAM du 22.03.2022.

En effet, tout au long de la procédure, les autorités compétentes de l'organisation du transfert du requérant ont parfaitement eu connaissance de son lieu de résidence. Preuve étant, le 31.05.2022, date de la décision de prolongation du délai de transfert Dublin présentement attaquée, le requérant résidait toujours au centre d'accueil de Tournai, lieu où ladite décision lui a d'ailleurs été notifiée par la partie défenderesse.

Cette dernière a donc pertinemment connaissance de l'adresse de résidence du requérant, ainsi que du fait qu'il n'avait alors pas pris la fuite, ni même tenté de se soustraire aux autorités belges. Force est en effet d'admettre qu'il s'est rendu au premier rendez-vous ICAM qui lui est fixé, démontrant alors de sa volonté de collaborer.

Force est également de constater que le requérant réside toujours actuellement au sein de ce même centre. Cette circonstance n'a pour effet que de renforcer le constat ci-dessus dressé.

Ainsi et dès lors que les autorités compétentes ont toujours été informées du lieu de résidence du requérant, la partie défenderesse ne démontre d'aucune intention dans le chef du requérant de se soustraire aux autorités belges. Le requérant ne peut en aucun cas être déclaré « en fuite » au sens de l'article 29.2 du Règlement Dublin III. La seule circonstance qu'il ne se soit pas présenté au second rendez-vous ICAM qui lui est fixé sans qu'il lui en soit expliqué l'objectif ne permet pas de tirer une autre conclusion. Le transfert vers l'Italie n'est pas rendu matériellement impossible. Le requérant se tient à la disposition des autorités, depuis le centre qui lui a été désigné en début de sa procédure d'asile et où son hébergement doit être maintenu en exécution des décisions judiciaires rendues par le Tribunal du Travail.

En déclarant le requérant en fuite au sens de l'article 29.2 du Règlement Dublin III, la partie défenderesse commet une erreur manifeste d'appréciation. La décision entreprise n'est pas adéquatement motivée.

Ainsi, les article 29.2 du Règlement Dublin III interprété à la lumière de l'arrêt Jawo de la CJUE, mais aussi l'article 62 de la loi du 15 décembre 1980, les articles 1 à 4 de la loi du 29 juillet 1991 et les principes de bonne administration s'en trouvent violés.

Partant, le présent moyen est fondé en sa deuxième branche. La décision entreprise doit être suspendue puis annulée.

3.

Troisième branche : le principe de bonne administration, le droit d'être entendu et l'obligation de motivation formelle

La partie défenderesse soutient en termes de décision :

« De betrokkene had op 15.03.2022 te Brussel (Pacheco) een eerste opvolgingsgesprek met de ICAM-coach. Uit het verslag blijkt dat hij twijfels had betreffende een vrijwillige terugkeer naar Italië en een uitnodiging kreeg voor een tweede gesprek, gepland op 22.03.2022.

De betrokkene bood zich niet aan op 22.03.2022 en bracht geen elementen ter rechtvaardiging van zijn afwezigheid aan.

Dat de betrokkene geen gevolg gaf aan de uitnodiging voor het tweede opvolgingsgesprek leidt tot het besluit dat de betrokkene er doelbewust voor zorgt dat hij buiten het bereik blijft van de instanties die verantwoordelijk zijn voor de uitvoering van de overdracht, teneinde deze overdracht te voorkomen of op zijn minst te bemoeilijken. »

Le requérant conteste avoir déclaré « hésiter à retourner volontairement ». Tout au plus n'a-t-il pas compris pourquoi la partie défenderesse lui parlait de retour volontaire alors qu'il a introduit un recours en suspension et en annulation contre la décision de refus de séjour et ordre de quitter le territoire qui lui a été notifiée. Il demande un délai de réflexion, soucieux de s'entretenir avec son avocat.

Rappelons que le requérant n'est assisté ni par son avocat, ni par un interprète, lors de cet entretien.

Force est d'admettre à la lecture du dossier administratif que les propos du requérant ne sont pas dûment recueillis par l'agent en charge qui use d'une phrase généralisée et stéréotypée (pièce 7) :

« Beslissing van de verzoeker :

Twijfel

x Verzoeker twijfelt om vrijwillig terug te keren

x Geven een nieuwe uitnodiging ICAM Pacheco

Eventuele kwetsbaarheden :

Opmerkingen : »

Le requérant ne semble pas être entendu sur les raisons qui le pousseraient à « hésiter ». Le dossier administratif ne contient pas plus traces des explications qui sont données au requérant lors de cet entretien.

Il est donc impossible de s'assurer que le requérant est informé de ses « obligations ».

Or, la CJUE précise clairement dans l'arrêt Jawo précité qu'il pourra être déduit une volonté de fuite intentionnelle dans le chef du requérant si et seulement si il est dûment informé des obligations qui lui incombent. Quod non.

Il ne ressort ni de la formulation des « Invitations » aux rendez-vous ICAM ni du dossier administratif que le requérant ait été informé de ses obligations et des conséquences qui découleraient de son absence à ces « invitations » et donc de la nécessité de s'en justifier spontanément.

Notons que les sens communs donnés au verbe « inviter » sont les suivants :

« Prier quelqu'un de venir, de se trouver à un endroit donné, de participer à quelque chose » ; « Demander à quelqu'un de faire quelque chose en usant de la persuasion, de la douceur » ; Inciter quelqu'un à (faire) quelque chose, l'y porter » (Le Larousse)

On ne trouve donc aucune notion d'obligation dans ces définitions. Il s'agit uniquement d'une suggestion, d'un choix donné. Or, le requérant s'est bien vu remettre des « Invitations » et non pas des injonctions.

Le contenu de ces invitations est vague et ne permet pas de comprendre la raison de la tenue des rendez-vous fixé. Tout au plus le requérant est informé qu'il s'agit d'une « invitation à un « entretien concernant la décision de refus de séjour avec ordre de quitter le territoire (annexe 26 quater) », sans plus de précisions.

La partie défenderesse ne lui a jamais indiqué que son absence à ces invitations serait interprétée comme une fuite au sens de l'article 29.2 du Règlement Dublin III.

Ayant manqué à son devoir d'informations, et donc de bonne administration, la partie défenderesse ne pouvait déduire du comportement du requérant à une volonté de se soustraire intentionnellement.

En outre et surtout, la partie défenderesse n'a pas permis au requérant de faire valoir ses arguments, d'expliquer les raisons justifiant son absence à ce second rendez-vous ICAM.

En effet, force est de constater que la partie défenderesse n'a pas même tenté de contacter le requérant (par exemple via son conseil, son assistant social ou un courrier adressé à son lieu de résidence dont il a parfaitement connaissance) avant d'affirmer que le requérant se soustrait délibérément aux autorités nationales compétentes pour procéder à son transfert, sans fournir de raison valable, et qu'il peut donc en être déduit que sa motivation est de « faire échec » à ce transfert.

Or, s'il avait été entendu et dûment interrogé sur les raisons de son absence, il aurait valablement expliqué que son intention n'a jamais été de faire « échec » à son transfert de manière absolue. Il entend simplement faire valoir son droit au recours effectif, ce qui justifie qu'il ne peut exécuter volontairement l'ordre de quitter le territoire qui lui a été notifié et contre lequel il avance des arguments valables.

Rappelons en effet qu'il a introduit un recours en suspension et en annulation contre son annexe 26quater par lequel il soutient que son renvoi en Italie serait contraire à l'article 3 de la CEDH. Rappelons encore que le droit à un recours effectif est un droit fondamental garanti par l'article 13 de la CEDH mais aussi par l'article 27 du Règlement Dublin III et l'article 47 de la Charte.

Or, un recours effectif doit permettre au demandeur d'asile de voir son transfert vers un autre Etat membre suspendu jusqu'à ce qu'une décision judiciaire soit rendue à l'égard du recours contre la décision dudit transfert. Ainsi, tant que le Conseil du contentieux des étrangers n'a pas tranché, le transfert ne peut être effectué car il peut encore être considéré comme illégal par un juge.

En effet, l'effectivité des recours déduite de l'article 13 exige bien que l'autorité compétente statue sur ces violations avant d'exécuter une décision d'éloignement du territoire.

Ainsi, dans l'arrêt Conka, le Conseil d'Etat a rappelé que :

« L'effectivité des recours exigés par l'article 13 suppose qu'ils puissent empêcher l'exécution des mesures contraires à la Convention et dont les conséquences sont potentiellement irréversibles. En conséquence, l'article 13 s'oppose à ce que pareilles mesures soient exécutées avant même l'issue de l'examen par les autorités nationales de leur compatibilité avec la Convention ».

Les raisons du requérant sont donc valables et n'ont aucun lien avec une éventuelle volonté de rendre son transfert matériellement impossible. Il ne disparaît pas, ne se cache pas.

Si la partie défenderesse avait cherché à contacter le requérant et lui avait permis de faire valoir ses arguments à l'égard de son intention de prolonger le délai de transfert au motif qu'il aurait « pris la fuite », le requérant aurait fait valoir certains éléments qui auraient pu exercer une influence sur le processus décisionnel, et particulièrement, il aurait démontré son défaut d'intention de se soustraire aux autorités belges.

Dans l'arrêt Jawo précité, la CJUE indiquait :

« 70. (...)

Ledit demandeur conserve la possibilité de démontrer que le fait qu'il n'a pas avisé ces autorités de son absence est justifié par des raisons valables et non pas par l'intention de se soustraire à ces autorités. »

En l'espèce, le requérant n'a pas eu la possibilité, avant de se voir remettre la décision attaquée, de démontrer qu'il n'avait aucune intention de prendre la fuite, de rendre son transfert matériellement impossible.

Or, in casu, le requérant n'a pas été entendu avant la prise de décision. La partie défenderesse n'a pas même tenté de le contacter à cet effet et ce alors qu'elle est en connaissance de ses coordonnées et de celles de son conseil.

Or, inutile de rappeler que le principe général audi alteram partem s'impose à l'administration chaque fois qu'elle risque de prendre une décision qui s'avère significativement défavorable à son destinataire (C. Const., arrêt n°49/2012 du 22.03.2012), qu'il soit un agent de la fonction publique ou une personne physique ou morale non dotée de ce statut (Renders David, L'acte administratif, op. cit., p. 306).

Partant, la partie défenderesse n'a pas respecté son devoir de minutie et a violé le droit à être entendu du requérant.

Partant, le présent moyen est fondé en sa troisième branche. La décision entreprise doit être suspendue puis annulée.

4.

Quatrième branche : défaut de motivation formelle

La décision entreprise n'est pas valablement motivée en ce que les motifs sur lesquels la partie défenderesse se fonde pour déclarer l'intention du requérant de se soustraire aux autorités belges sont généraux et stéréotypés.

Ainsi, la motivation de l'acte attaqué ne répond pas aux exigences des articles 1 à 4 de la loi du 29 juillet 1991 et de l'article 62 de la loi du 15 décembre 1980.

Le moyen est fondé en sa quatrième branche. La décision entreprise doit être suspendue puis annulée."

2.2. De verwerende partij repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

"(...) 1. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden.⁶ De materiële motivering vereist met andere woorden dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven met een voldoende feitelijke grondslag moeten bestaan.⁷

Bovendien, als de burger meent dat de materiële motivatie geschonden is door het bestuur, moet hij aantonen dat de feiten waarop de bestreden beslissing zich baseert onjuist zijn, of dat de conclusies die het bestuursorgaan hieruit leidt onredelijk zijn⁸. In casu is zulk bewijs niet voorgelegd.

2. De bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 29.2 van de Dublin III Verordening.

Deze bepaling geeft aan dat:

“Indien de overdracht niet plaatsvindt binnen de gestelde termijn van zes maanden, komt de verplichting voor de verantwoordelijke lidstaat om de betrokkene over te nemen of terug te nemen, te vervallen, en gaat de verantwoordelijkheid over op de verzoekende lidstaat. Indien de overdracht wegens gevangenzetting van de betrokkene niet kon worden uitgevoerd, kan deze termijn tot maximaal één jaar worden verlengd of tot maximaal 18 maanden indien de betrokkene onderduikt.”

Dit artikel laat inderdaad toe de termijn van de overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat te verlengen tot achttien maanden. Conform artikel 9.2 van de Uitvoeringsverordening (EU) nr. 118/2014 van de Commissie van 30 januari 2014 tot wijziging van de Verordening (EG) nr. 1560/2003 dient de lidstaat die om een van de in artikel 29.2 van de Dublin Verordening bedoelde redenen niet kon overgaan binnen de normale termijn, de uiteindelijk verantwoordelijke lidstaat hiervan op de hoogte te stellen voor het einde van de oorspronkelijke termijn.

3. Verzoekende partij werpt op dat zij niet ondergedoken zou zijn en dat zij integendeel verwerende partij ingelicht zou hebben over haar verblijfplaats die nog steeds dezelfde zou zijn, te weten het opvangcentrum te Doornik.

Uit nazicht van het administratief dossier blijkt echter dat de bestreden beslissing reeds ingaat op dit argument. Er wordt verwezen naar zowel het adres waar verzoekende partij verblijft, alsook naar het gekozen adres dat aangewend werd voor de beroepsprocedure tegen de voorgaande Bijlage 26quater.

De bestreden beslissing geeft concreet aan waarom er in dit dossier besloten werd tot een risico op onderduiken:

“Na vaststelling van de verantwoordelijkheid is het zaak de betrokken verzoeker zo snel mogelijk over te dragen aan de verantwoordelijke lidstaat zodat hij/zij zo snel mogelijk toegang krijgt tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en een beoordeling van het verzoek op de mérites kan volgen. Overweging 24 van Verordening 604/2013 stelt dat vrijwillige overdracht dient te worden bevorderd door onder meer het verstrekken van passende informatie. Sinds begin 2022 worden verzoekers, die het voorwerp zijn van een overdrachtsbeslissing (‘bijlage 26quater’) uitgenodigd voor opvolgingsgesprekken met een ICAM-coach die plaatsvinden te Brussel. Het doel van deze ‘aanklampende’ aanpak is contact te houden met de verzoeker en hem/haar te bewegen tot een vrijwillige overdracht. De betrokkene had op 15.03.2022 te Brussel (Pacheco) een eerste opvolgingsgesprek met de ICAM-coach. Uit het verslag blijkt dat hij twijfels had betreffende een vrijwillige terugkeer naar Italië en een uitnodiging kreeg voor een tweede gesprek, gepland op 22.03.2022. De betrokkene bood zich niet aan op 22.03.2022 en bracht geen elementen ter rechtvaardiging van zijn afwezigheid aan. Dat de betrokkene geen gevolg gaf aan de uitnodiging voor het tweede opvolgingsgesprek leidt tot het besluit dat de betrokkene er doelbewust voor zorgt dat hij buiten het bereik blijft van de instanties die verantwoordelijk zijn voor de uitvoering van de overdracht, teneinde deze overdracht te voorkomen of op zijn minst te bemoeilijken.”

De bestreden beslissing geeft ook meer uitgebreid aan waarom dit specifieke element, zijnde het niet verschijnen voor het tweede gesprek een probleem vormt dat er toe leidt dat verwerende partij zal besluiten tot een risico op onderduiken. Concreet geeft de bestreden beslissing hierbij aan dat:

“Hieromtrent wensen we te verwijzen naar de conclusies van het Hof van Justitie van de EU in de zaak C163/17 (‘Abubacarr Jawo tegen Bundesrepublik Deutschland’) van 19.03.2019 waarin wordt gesteld dat dient te worden uitgelegd dat een verzoeker „onderduikt” in de zin van die bepaling (artikel 29, lid 2, tweede zin, van Verordening 604/2013) wanneer deze persoon doelbewust ervoor zorgt dat hij buiten het bereik blijft van de nationale autoriteiten die verantwoordelijk zijn voor de uitvoering van de overdracht, teneinde deze overdracht te voorkomen. Het Hof voegt toe dat mag worden aangenomen dat dat het geval is wanneer die overdracht niet kan worden uitgevoerd omdat de verzoeker de hem toegekende woonplaats heeft verlaten zonder de bevoegde nationale autoriteiten van zijn afwezigheid op de hoogte te brengen. We benadrukken dat dit impliceert dat ook sprake kan zijn van ‘onderduiken’ in andere gevallen dan het verlaten van de toegekende woonplaats en het Hof derhalve niet stelt dat dit dient te worden beperkt tot het fysieke verdwijnen uit de toegekende verblijfplaats zonder het verwittigen van de bevoegde instanties.”

De bestreden beslissing geeft duidelijk aan waarom een dergelijke houding inderdaad gezien kan worden als een vorm van het begrip “onderduiken”. Het betreft immers één van de verschillende vormen om het overdrachtsproces aan de bevoegde lidstaat te bemoeilijken of uiteindelijk onmogelijk te maken.

De feitelijke uitéénzetting die verzoekende partij aanvoert, doet geen afbreuk aan deze vaststelling en toont evenmin aan dat er een schending zou zijn van de bepalingen die verzoekende partij aanvoert.

Het besluit van verwerende partij is dan ook logischerwijze:

“Gelet op bovenvermelde vaststellingen en overwegingen dient te worden besloten dat de betrokkene buiten het bereik van onze diensten poogt te blijven en als ondergedoken dient te worden beschouwd.”
De bestreden beslissing kon op dit vlak dan ook geldig genomen worden en kon geldig besluiten dat:
“Gelet op het voorgaande dient de verantwoordelijke lidstaat conform artikel 29(2) van de Dublin III Verordening in kennis te worden gesteld dat de overdracht van de betrokkene dient te worden uitgesteld vanwege het verdwijnen van de betrokkene en te worden gevraagd de termijn te verlengen tot maximum 18 maanden.”

4. Zoals het Hof van Justitie in haar arrest Jawo (C-163/17) van 19 maart 2019 heeft opgemerkt, is het begrip “onderduiken” niet door de Europese wetgever gedefinieerd.

Het Hof stelt dat:

“53 Aangaande de vraag onder welke omstandigheden ervan kan worden uitgegaan dat de verzoeker „ondergedoken is” in de zin van artikel 29, lid 2, tweede zin, van de Dublin III-verordening, dient te worden vastgesteld dat de verordening hierover geen nadere toelichting verstrekt.

54 De Dublin III-verordening bevat immers geen definitie van het begrip „onderduiken”, en geen enkele van de bepalingen ervan specificiert uitdrukkelijk of dat begrip vooronderstelt dat de betrokkene de bedoeling had om zich aan het gezag van de autoriteiten te onttrekken teneinde zijn overdracht te voorkomen.

55 Volgens vaste rechtspraak van het Hof vereist de uniforme toepassing van het Unierecht dat, wanneer een bepaling van Unierecht voor een bepaald begrip niet naar het recht van de lidstaten verwijst, dat begrip in de gehele Unie autonoom en uniform wordt uitgelegd, waarbij niet alleen rekening wordt gehouden met de bewoordingen van de betrokken bepaling, maar ook met haar context en met het doel van de regeling waarvan zij deel uitmaakt (arrest van 8 maart 2018, DOCERAM, C-395/16, EU:C:2018:172, punt 20 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

56 In dat verband volgt uit de normale betekenis van het begrip „onderduiken”, dat in de meeste taalversies van artikel 29, lid 2, tweede zin, van de Dublin III-verordening wordt gebruikt en uitgaat van de wil van de betrokken persoon om te ontsnappen aan iemand of zich te onttrekken aan iets – in de onderhavige context: aan de bevoegde autoriteiten en dus aan zijn overdracht –, dat die bepaling in beginsel slechts toepasselijk is wanneer deze persoon zich opzettelijk onttrekt aan die autoriteiten. Artikel 9, lid 1, van de uitvoeringsverordening vermeldt overigens, als een van de mogelijke redenen voor uitstel van een overdracht, het feit dat „de asielzoeker zich aan de uitvoering van de overdracht heeft onttrokken”, wat het bestaan van een opzettelijk element veronderstelt. Evenzo definieert artikel 2, onder n), van de Dublin III-verordening het begrip „risico op onderduiken” door in verschillende taalversies, waaronder de Duitse, te verwijzen naar de vrees dat de betrokkene, door onder te duiken, „zich onttrekt” aan de overdrachtsprocedure.”

In het punt 56 van het arrest heeft het Hof geprobeerd de notie “onderduiken” beter te beschrijven door te verwijzen naar het begrip “risico op onderduiken”.

Artikel 2, n) van de Dublin III Verordening definieert het risico op onderduiken als volgt: „risico op onderduiken”: het in een individueel geval bestaan van redenen gebaseerd op objectieve, in wetgeving vastgelegde criteria, om aan te nemen dat een verzoeker of een onderdaan van een derde land of een staatloze op wie een overdrachtsprocedure van toepassing is, zou kunnen onderduiken.

In het arrest Al Chodor tegen Tchequie (C-528/15), punt 28, van 15 maart 2017, heeft het Hof geoordeeld dat, aangezien de objectieve criteria van bovengenoemd artikel 2, n), niet zijn vastgesteld, de nationale wetgeving dit moet doen.

Met het oog hierop heeft de wet van 21 november 2017 een artikel 1 §1, 11° en 1, §2 opgenomen in de wet van 15 december 1980.

Dit artikel vermeldt het risico op onderduiken als: “het feit dat er redenen bestaan om aan te nemen dat een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsprocedure, een procedure voor toekenning van internationale bescherming of een procedure tot vaststelling van of tot overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, met het oog op de criteria die opgesomd worden in § 2 zal onderduiken”.

Het artikel 1, §2, 4° van de wet bepaalt dat er een risico op onderduiken bestaat wanneer “de betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan een van de volgende maatregelen wil houden of heeft zich reeds niet aan een van deze maatregelen gehouden:

a) een overdrachts-, terugdrijvings- of verwijderingsmaatregel;”.

In de voorbereidende werkzaamheden van de wet van 21 november 2017 wordt vermeld dat “de nieuwe definitie van het risico op onderduiken gebaseerd is op die van Richtlijn 2008/115/EG en Verordening (EU) nr. 604/2013”.

Het is de bedoeling van de wetgever om het begrip “risico op onderduiken”, zoals dat in de Dublin III-verordening wordt gebruikt, in overeenstemming te brengen met het begrip dat in de terugkeerrichtlijn wordt gebruikt.

Bovendien heeft de wetgever rekening gehouden met de richtsnoeren van het Handboek-Terugkeer, dat op pagina 12 een veel gebruikt criterium in het nationale recht vermeldt: “non-compliance with voluntary departure obligation”.

Bovendien volgt uit de overweging 24 van de Dublin III Verordening dat de lidstaten de overdracht op vrijwillige basis moeten aanmoedigen.

Bovendien blijkt uit punt 59 van het bovengenoemde Jawo-arrest dat artikel 29 van de Dublin III Verordening bedoeld is om ervoor te zorgen dat de persoon zo snel mogelijk wordt overgedragen aan de verantwoordelijke lidstaat.

5. Verzoekende partij werpt op dat zij niet geïnformeerd zou zijn over de gevolgen van een afwezigheid bij het tweede gesprek in het kader van de overdracht naar Italië. Zij wijst hierbij op het gebrek aan aanwezigheid van een advocaat of tolk van dit gesprek en wijt haar afwezigheid dan ook aan dit gebrek aan informatie en geenszins aan haar aangevoerde duidelijke wil om niet mee te werken aan de procedure.

Ook dit element kan niet aanvaard worden. De werkwijze van verwerende partij is er in deze net in gelegen om duidelijk aan de betrokken personen aan te geven wat er van hen verwacht wordt en wat de gevolgen zouden zijn een bepaalde houding ten aanzien van deze procedure.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij op 15 maart 2022 is opgeroepen voor een gesprek met een ICAM-coach in het kader van haar procedure voor internationale bescherming en de organisatie van haar overbrenging naar de verantwoordelijke lidstaat.

Het doel van deze bijeenkomst is met name om verzoekers om internationale bescherming die het onderwerp zijn van een bijlage 26quater te informeren over de verschillende opties die hun ter beschikking staan en dit inclusief de vrijwillige uitvoering van bijlage 26quater en om vrijwillige overbrenging naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor hun bescherming toepassingen. Het stelt verzoekers in staat aan te geven of zij willen meewerken of niet vrijwillig willen terugkeren naar de verantwoordelijke lidstaat en, in dit laatste geval, wensen worden gehoord (alsdan wordt een vragenlijst in het kader van "recht om te worden gehoord" ingevuld). 9

De uitnodiging geeft uitdrukkelijk aan: “Indien u niet kan aanwezig zijn op voorgesteld moment dient u die uiterlijk op de dag van de afspraak te melden met de vermelding van de geldige reden waarom u zich niet kan aanmelden en desgevallend het rechtvaardigend stuk. Als u over een dergelijke reden (en rechtvaardigend document zoals bijvoorbeeld een medisch attest) beschikt kan u dit melden via : icamsupport@ibz.fgov.be”

Op 15 maart 2022 is verzoekende partij aanwezig op het gesprek en wordt er vastgesteld dat zij aarzelt om vrijwillig terug te keren. Daarop wordt zij terug uitgenodigd om op 22.03.2022 terug een navolgend gesprek te hebben. Daarbij wordt haar ook opnieuw een plan gegeven om geen verwarring te laten bestaan aangaande de plek waar zij zich dient aan te melden.

De verzoekende partij heeft tijdens het eerste gesprek verklaard dat zij aarzelde om te vertrekken en aldus eigenlijk weigerde vrijwillig naar de lidstaat te reizen die verantwoordelijk is voor de behandeling van haar verzoek om internationale bescherming. Verwerende partij heeft dan ook terecht aangegeven tijdens het eerste gesprek, zoals blijkt uit een op de dag van het verhoor opgemaakte summiere nota, dat betrokkene alsdan voorlopig niet wenst mee te werken.

Gezien de terughoudendheid om vrijwillig naar Italië te gaan, heeft verwerende partij verzoekende partij aan het einde van dit onderhoud toegelaten enige bedenktijd te nemen en desgevallend advies in te winnen om haar vervolgens op te roepen voor een tweede onderhoud op 22 maart 2022, dat tot doel had over te gaan tot het praktisch organiseren van de overbrenging naar de lidstaat. Verzoekende partij heeft niet op deze uitnodiging gereageerd en heeft evenmin enige geldige reden voor haar afwezigheid opgegeven.

Verzoekende partij heeft er bijgevolg bewust voor gekozen om, door te weigeren deel te nemen aan het gesprek dat op 22 maart 2022 werd georganiseerd en dat net bedoeld was om haar overdracht te organiseren, getracht de bevoegde nationale autoriteiten te ontwijken.

Zoals uit het verzoekschrift blijkt, was verzoekende partij zich er bovendien terdege van bewust dat het tweede onderhoud tot doel had haar terugkeer te organiseren.

Het niet aanwezig zijn bij dit gesprek en hiervoor ook evenmin enige redengeving hebben gegeven zijn bewuste handelingen van verzoekende partij.

In haar beroep geeft verzoekende partij aan het begrip “onderduiken” een betekenis die dit begrip niet heeft. Het begrip “onderduiken” betekent inderdaad niet noodzakelijk enkel haar verdwijning, in de letterlijke zin, maar vooral dat betrokkene de Belgische autoriteiten opzettelijk heeft willen ontwijken, wat hier het geval is, aangezien ze volledig op de hoogte was van de wil van de autoriteiten om haar overbrenging op 22 maart 2022 te organiseren. Het feit dat verzoekende partij nog steeds op hetzelfde adres woont of verblijft dat bij verwerende partij bekend is, is dus niet relevant.

In casu heeft verweerder een individueel onderzoek verricht en op basis daarvan kon zij geldig vaststellen dat aan het opzettelijke element was voldaan en dat verzoekende partij was ondergedoken in de zin van artikel 29, 2, van de Dublin III-verordening.

Verzoekende partij toont geen schending van deze bepaling aan en verwerende partij heeft dan ook terecht een besluit genomen om de overdrachtstermijn te verlengen.

6. Verzoekende partij kan voorts redelijkerwijs niet stellen dat zij niet op de hoogte was van de gevolgen van het niet verschijnen op de door verwerende partij georganiseerde verhoren.

Opgemerkt dient te worden dat uit het Dublin-interview van 25 oktober 2021 volgt dat verwerende partij verzoekende partij heeft geïnformeerd over de toepassing van de Dublin III-verordening en de daarin opgenomen regels.

Daarnaast krijgt betrokkene tijdens het eerste gesprek met een ICAM-coach opnieuw uitleg over de overdrachtsprocedure.

Verder blijkt uit de documenten in het administratief dossier dat zij zich ten volle bewust was van het belang van medewerking aan haar overplaatsing, met name door naar de daarvoor geplande gesprekken te gaan.

Inderdaad, vanaf de kennisgeving van bijlage 26quater benadrukt de verwerende partij het belang om met haar samen te werken in het kader van de overdracht, aangezien zij op het moment van de kennisgeving van deze beslissing de eisende partij heeft verzocht contact op te nemen met de dienst "Vrijwillige Terugkeer " zodat een reisdocument kan worden afgegeven en de overdracht van de betrokkene kan worden uitgevoerd.

Daarnaast is vanaf de eerste oproeping duidelijk dat "Alle volwassen gezinsleden dienen zich aan te bieden" en dat "Indien u niet kan aanwezig zijn op voorgesteld moment dient u die uiterlijk op de dag van de afspraak te melden met de vermelding van de geldige reden waarom u zich niet kan aanmelden en desgevallend het rechtvaardigend stuk. Als u over een dergelijke reden (en rechtvaardigend document zoals bijvoorbeeld een medisch attest) beschikt kan u dit melden via : icamsupport@ibz.fgov.be"

Daarmee onderlijnt verwerende partij nogmaals het belang en de verplichting om op de vastgestelde datum voor het gesprek te verschijnen, hetgeen eisende partij sinds haar aanwezigheid voordien overigens goed heeft begrepen. Tijdens dit eerste gesprek verklaarde ze echter dat ze minstens aarzelde vrijwillig naar Italië terug te keren, hoewel haar in het kader van de voorafgaande beslissing werd meegedeeld dat er een voornemen was om een maatregel van gedwongen uitzetting tegen haar te nemen.

Aangezien zij niet van plan is vrijwillig naar Italië te gaan, roept verwerende partij verzoekende partij op voor een tweede bijeenkomst. De uitnodiging hiertoe is opnieuw duidelijk, aangezien daarin wordt vermeld dat het doel van het tweede gesprek is om de overdracht te organiseren, met nadruk op de aanwezigheidsplicht.

De verzoekende partij wordt dan ook duidelijk geïnformeerd dat het verhoor van 22 maart 2022 onderdeel is van de overdrachtsprocedure, waaraan zij moet meewerken, waarna zij besluit daar niet heen te gaan. Uit het voorgaande volgt dat verzoekende partij wist dat zij naar de gesprekken moest gaan die door verwerende partij werden georganiseerd in het kader van de overdracht naar de voor het verzoek verantwoordelijke lidstaat. Verzoekende partij kan dan ook niet ernstig voorhouden niet op de hoogte geweest te zijn van het belang van deze gesprekken en evenmin kan zij voorhouden onwetend te zijn geweest over de gevolgen van haar afwezigheid van deze gesprekken.

Het is dan ook aan verzoekende partij om aan te geven waarom zij geen gevolg kan geven aan de oproeping en dit ook te staven met stukken en integendeel niet aan verwerende partij om in debat te treden met verzoekende partij om te polsen welke haar beweegredenen zijn om zich niet aan te bieden.

7. Volgens verzoekende partij kon verwerende partij de op heden voorliggende beslissing niet opstellen en haar ter kennis geven en eigenlijk de bestreden beslissing zelfs ook niet nemen vermits de voorafgaande Bijlage 26 quater waartegen zij een beroep instelde, nog niet definitief was en Uw Raad nog geen definitieve uitspraak deed.

Uit artikel 27 van de Dublin III Verordening volgt echter geenszins dat een beroep tegen een beslissing om een onderdaan van een derde land over te dragen aan de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van haar asielerzoek, automatisch moet worden opgeschort. Integendeel, uit deze bepaling blijkt duidelijk dat de Europese wetgever een ruime discretionaire bevoegdheid aan de lidstaat heeft verleend¹⁰.

Punt 4 van dit artikel voorziet dat "De lidstaten kunnen bepalen dat de bevoegde autoriteiten ambtshalve kunnen besluiten de uitvoering van het overdrachtsbesluit op te schorten in afwachting van de uitkomst van het beroep of het bezwaar. (eigen onderlijning)".

Punt 3 van het artikel bepaalt dat :

"Voor een beroep of een bezwaar tegen het overdrachtsbesluit bepalen de lidstaten in hun nationale recht dat:

a) het beroep of het bezwaar de betrokkene het recht verleent om in afwachting van de uitkomst van het beroep of het bezwaar in de betrokken lidstaat te blijven, of

b) de overdracht automatisch wordt opgeschort en dat dergelijke opschorting verstrijkt na een bepaalde redelijke termijn, binnen welke een rechterlijke instantie na nauwkeurige en zorgvuldige bestudering van het verzoek een beslissing heeft genomen of een beroep of bezwaar al dan niet opschortende werking heeft, of

c) de betrokkene de gelegenheid heeft om binnen een redelijke termijn een rechterlijke instantie te verzoeken de uitvoering van het overdrachtsbesluit op te schorten in afwachting van de uitkomst van het beroep of het bezwaar. De lidstaten zorgen ervoor dat er een daadwerkelijk rechtsmiddel beschikbaar is door de overdracht op te schorten totdat de beslissing over het eerste opschortingsverzoek wordt gegeven. Beslissingen over het al dan niet opschorten van de uitvoering van het overdrachtsbesluit worden gegeven binnen een redelijke termijn die evenwel een nauwkeurige en zorgvuldige bestudering van het opschortingsverzoek mogelijk maakt. Een beslissing om de uitvoering van het overdrachtsbesluit niet op te schorten wordt gemotiveerd.”

De Belgische wetgeving voldoet volledig aan de vereisten van artikel 27.3.c van de Dublin III-verordening. In casu voorziet het Belgische recht de mogelijkheid om binnen een redelijke termijn aan een rechtbank te vragen om de uitvoering van het overdrachtsbesluit op te schorten in afwachting van de uitkomst van haar beroep. De wetgever heeft immers aan verscheidene procedures een schorsende werking toebedeeld welke opgenomen werden in artikel 39/79, §1 van de wet waarbij er geen dergelijke werking toegedicht werd aan de vernietigingsberoepen ten aanzien van beslissingen zoals een Bijlage 26quater. In deze zaak is een verzoek tot schorsing ingediend tegen de bijlage 26quater en, in geval van een beslissing tot verwijdering naar de grens zal een verzoek tot schorsing in uiterste dringende noodzakelijkheid van deze laatste beslissing en een verzoek om voorlopige maatregelen kunnen worden ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Deze beroepen hebben een automatisch schorsend effect en zijn dus effectieve beroepen.

Het feit dat het Belgisch recht een schorsend beroep wanneer de vreemdeling het voorwerp maakt van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent geworden is, is in overeenstemming met het recht op een effectief beroep¹¹.

In haar rechtspraak heeft Uw Raad met betrekking tot artikel 27 van de Dublin III Verordening reeds standpunt ingenomen.¹²

Ten slotte wenst verwerende partij op te merken dat uit andere bepalingen van de Dublin III Verordening blijkt dat een rechtsmiddel tegen bijlage 26 quater niet opschortend moet zijn. Zo bepaalt artikel 29.3 van de Dublin III Verordening : “Indien een persoon ten onrechte is overgedragen of indien een overdrachtsbesluit in beroep of na bezwaar wordt vernietigd nadat de overdracht heeft plaatsgevonden, neemt de lidstaat die de overdracht heeft verricht, de betrokkene onmiddellijk terug.” Deze bepaling zou zinloos zijn indien het beroep tot nietigverklaring van de verwijderingsmaatregel automatisch zou worden opgeschort.

Uit het voorgaande volgt dat het beroep tot nietigverklaring tegen bijlage 26 quater geen schorsende werking heeft.

Met betrekking tot artikel 13 van het EVRM dient te worden opgemerkt dat verzoekende partij het onderhavige verzoekschrift heeft vergezeld met een verzoek tot opschorting. Zo kan zij in geval van een dreigende tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel een verzoek om voorlopige maatregelen indienen op grond van artikel 39/85 van de Vreemdelingenwet en vorderen dat haar verzoek om opschorting met uiterste dringende noodzakelijkheid wordt onderzocht, en dat beroep is van rechtswege schorsend¹³. Dit rechtsmiddel is effectief in de zin van artikel 13 EVRM.

De procedure voldoet derhalve aan de voorwaarden van artikel 27 van de Dublin III Verordening en is een effectief rechtsmiddel in de zin van artikel 13 van het EVRM.

Noch het bovengenoemde artikel 27 van de Dublin III Verordening, noch artikel 13 van het EVRM weerhouden de verwerende partij een beslissing tot verlenging van de overdrachtstermijn te nemen terwijl een beroep tegen een bijlage 26quater hangende is.

8. Verzoekende partij is van mening dat de voorliggende beslissing niet genomen had kunnen worden vermits België bij het nemen van deze beslissing reeds verantwoordelijk geweest zou zijn voor het behandelen van het verzoek om internationale bescherming. De termijn zou hierbij verstreken zijn op 10.05.2022.

Dit argument kan echter niet aanvaard worden. Uit het administratief dossier blijkt immers dat er reeds op 05.05.2022 een mededeling werd overgemaakt aan de Italiaanse autoriteiten waarbij er vastgesteld werd dat verzoekende partij zich onttrokken heeft aan de autoriteiten en dat hierdoor de overdrachtstermijn verlengd werd. Deze datum valt ruim binnen de termijn die de Dublin III Verordening veronderstelt en bijgevolg kan er ook op dit vlak geen schending waargenomen van het door verzoekende partij aangevoerde middel.

9. Verzoekende partij merkt op dat zij niet gehoord zou zijn alvorens de voorliggende beslissing te nemen. Dit argument kan niet gevolg worden vermits verzoekende partij minstens op 15.03.2022 gehoord werd en zij, in het beste geval, aangaf te aarzelen om terug te keren naar Italië.

Volledigheidshalve herinnert verwerende partij aan het arrest Mukarubega van het Europees Hof van Justitie dat stelt dat:

*“het recht om voorafgaand aan de vaststelling van een terugkeerbesluit te worden gehoord, niet mag worden gebruikt om de administratieve procedure eindeloos te heropenen teneinde het evenwicht te bewaren tussen het fundamentele recht van de betrokkene om voorafgaand aan de vaststelling van een voor hem bezwarend besluit te worden gehoord, en de verplichting van de lidstaten om illegale immigratie te bestrijden.”*¹⁴

Hierbij mag inderdaad niet uit het oog verloren worden dat er in het kader van de overdracht en toepassing van de Dublin III Verordening veelal sprake is van korte termijnen waardoor verwerende partij, gelet op de hoegrootheid aan lopende aanvragen, niet tijdig aan haar verplichtingen zou kunnen voldoen indien haar niet de kans geboden wordt daadwerkelijk op te treden.

Het komt aan de bestuursde toe om de administratieve overheid die moet beslissen op een volledige wijze te informeren.¹⁵ Gelet op het voorgaande gehoor had verzoekende partij hiertoe alle kansen. Vervolgens koos zij ervoor zich op het navolgende gesprek niet aan te bieden.

Onder andere blijft verzoekende partij in gebreke om een staat van voldoende concrete elementen voor te brengen die zij ter kennis had kunnen brengen bij het nemen van de bestreden beslissing welke in de administratieve procedure tot een ander gevolg had kunnen leiden.¹⁶

Zij geeft immers bijvoorbeeld aan overleg nodig gehad te hebben. Gelet op de mogelijkheid voor een tweede gesprek heeft zij hier ook de mogelijkheid voor gehad en kan er onmogelijk beweerd worden dat verwerende partij haar deze mogelijkheid ontnomen zou hebben.

Ten overvloede verwijst verwerende partij nog naar het arrest M.G. en N.R. uitgesproken op 10.09.2013 (C-383/13), waarin het Europees Hof van Justitie preciseerde dat “[...] schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben [...]. Teneinde een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, staat het immers aan de nationale rechter om aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of, wanneer hij van oordeel is dat sprake is van een onregelmatigheid die het recht om te worden gehoord aantast, de administratieve procedure in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, omdat de betrokken onderdanen van derde landen elementen ter rechtvaardiging van de beëindiging van hun bewaring hadden kunnen aanvoeren.”¹⁷

Wanneer het audi alteram partem-beginsel de administratie, die voornemens is een ongunstige maatregel te nemen en dit met name vanwege het gedrag van de geadresseerde, is deze verplicht de betrokkene hiervan op de hoogte te stellen zodat deze nuttig en daadwerkelijk hierop zijn argumenten kan laten wegen, en is het noodzakelijk om een onderscheid te maken tussen de beslissingen die het verblijf beëindigen enerzijds en de weigering van een beslissing om een aanvraag tot verblijf te weigeren anderzijds.

Aangezien in het tweede geval de aanvrager niet wordt onthouden van een recht of voordeel dat voorheen door hem werd genoten en ten tweede en hij in staat was om zijn argumenten en opmerkingen ter ondersteuning van zijn bewering te doen gelden. In het eerste geval daarentegen ontnemt verwerende partij de vreemdeling daarentegen van een recht dat hij eerder heeft genoten, zodat deze beslissingen hem noodzakelijkerwijs een griet in diens hoofde bezorgen. Bovendien kan de buitenlander mogelijk niet worden geïnformeerd over de stappen die de overheid heeft genomen.¹⁸

In het concrete geval waarbij het een verlenging van de overdrachtstermijn naar een bevoegde lidstaat betreft, bevindt men zich in de hypothese dat deze beslissing niet geacht kan worden het principe van audi alteram partem te schenden vermits verwerende partij er geenszins toe gehouden is om verzoekende partij voor het nemen van de bestreden beslissing te horen.¹⁹

Bovendien wenst verwerende partij er aan te herinneren dat verzoekende partij alle kansen kreeg om al haar argumenten aan te voeren bij de verschillende gehoren die zij kon ondergaan waarbij zij er ten laatste voor koos om niet te verschijnen en aldus de elementen wenste aan te geven die zij wenste te doen gelden in dit kader.²⁰

Verzoekende partij blijft echter in gebreke enig concreet en degelijk gestaafd element aan te reiken dat zij onder de aandacht van verwerende partij had willen brengen bij het nemen van de bestreden beslissing welks tot een andere beslissing had geleid²¹ en waarin “als hij gehoord was had hij deze gegevens kunnen voorbrengen en dit zou tot een andere beslissing hebben geleid”.²²

Quod certe non, in dit concrete geval.

De bestreden beslissing heeft op geen enkele wijze het hoorrecht geschonden.

*Verwerende partij heeft alle elementen die ter haar beschikking waren in overweging genomen om tot een afdoend en adequaat gemotiveerde beslissing te komen zonder het beginsel beoogd in onderhavig middel op enigerlei wijze te hebben geschonden.*²³

10. De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing werd genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen.

*11. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de bevoegde minister de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de bevoegde minister bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.*²⁴

Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat er in casu werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

*12. Verwerende partij meent dat voor zover het middel uw Raad uitnodigt zijn appreciatie in de plaats van deze van de overheid te stellen, het middel verworpen dient te worden.*²⁵ *Het behoort niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.*²⁶

*13. In de mate dat verzoekster de schending aanvoert van het evenredigheidsbeginsel, als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel, benadrukt verwerende partij dat ook dit beginsel de Raad niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat.*²⁷ *De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het evenredigheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.*

14. Het opgeworpen middel is bijgevolg ongegrond."

2.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidscontrole of het bestuur is

uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

In een eerste onderdeel stelt de verzoeker dat de uitvoering van de overnamebeslissing moet gebeuren binnen een termijn van zes maanden vanaf de aanvaarding van het overnameverzoek door Italië, dat deze termijn verstreek op 10 mei 2022, terwijl de beslissing tot verlenging van de uitvoeringstermijn echter dateert van 25 mei 2022. Bij de uiteenzetting van het eerste onderdeel van het middel geeft de verzoeker aan dat de bestreden beslissing is genomen in toepassing van artikel 29 van de Dublin III-verordening en benadrukt hij dat de verantwoordelijkheid van Italië van rechtswege komt te vervallen door het verstrijken van de normale overdrachtstermijn van zes maanden, zodat België *in casu* reeds verantwoordelijk was en de verweerder aldus geen beslissing tot verlenging van de overdrachtstermijn meer kon nemen.

Artikel 29 van de Dublin III-verordening luidt als volgt:

“1. De verzoeker of andere persoon als bedoeld in artikel 18, lid 1, onder c) of d), wordt overeenkomstig het nationale recht van de verzoekende lidstaat, na overleg tussen de betrokken lidstaten, overgedragen van de verzoekende lidstaat aan de verantwoordelijke lidstaat zodra dat praktisch mogelijk is, en uiterlijk binnen een termijn van zes maanden vanaf de aanvaarding van het verzoek van een andere lidstaat om de betrokkene over of terug te nemen of vanaf de definitieve beslissing op het beroep of het bezwaar wanneer dit overeenkomstig artikel 27, lid 3, opschortende werking heeft.

Als overdrachten aan de verantwoordelijke lidstaat plaatsvinden in de vorm van een gecontroleerd vertrek of onder geleide, dragen de lidstaten er zorg voor dat dit op humane wijze gebeurt, met volledige eerbiediging van de grondrechten en de menselijke waardigheid.

De verzoekende lidstaat verstrekt de verzoeker zo nodig een doorlaatbewijs. De Commissie stelt uitvoeringshandelingen betreffende het model van dit doorlaatbewijs vast. Deze uitvoeringshandelingen worden vastgesteld volgens de in artikel 44, lid 2, bedoelde onderzoeksprocedure.

De verantwoordelijke lidstaat laat de verzoekende lidstaat weten dat de betrokkene is aangekomen of dat hij zich niet binnen de gestelde termijn heeft gemeld.

2. Indien de overdracht niet plaatsvindt binnen de gestelde termijn van zes maanden, komt de verplichting voor de verantwoordelijke lidstaat om de betrokkene over te nemen of terug te nemen, te vervallen, en gaat de verantwoordelijkheid over op de verzoekende lidstaat. Indien de overdracht wegens gevangenzetting van de betrokkene niet kon worden uitgevoerd, kan deze termijn tot maximaal één jaar worden verlengd of tot maximaal 18 maanden indien de betrokkene onderduikt.

(...)”

Artikel 9, lid 2 van de Uitvoeringsverordening (EU) nr. 118/2014 van de Commissie van 30 januari 2014 tot wijziging van Verordening (EG) nr. 1560/2003 houdende uitvoeringsbepalingen van Verordening (EG) nr. 343/2003 van de Raad tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Uitvoeringsverordening 118/2014), bepaalt als volgt:

“2. De lidstaat die om een van de in artikel 29, lid 2, van Verordening (EU) nr. 604/2013 bedoelde redenen niet tot de overdracht kan overgaan binnen de normale termijn van zes maanden vanaf de aanvaarding van het verzoek tot overname of tot terugname van de betrokken persoon of vanaf de definitieve beslissing op het beroep of het bezwaar wanneer dit opschortende werking heeft, stelt de verantwoordelijke staat daarvan vóór het verstrijken van deze termijn in kennis. Indien hij dat niet doet, berust de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming en de andere uit Verordening (EU) nr. 604/2013 voortvloeiende verplichtingen overeenkomstig artikel 29, lid 2, van die verordening bij de verzoekende lidstaat.”

Uit artikel 29, eerste en tweede lid van de Dublin III-verordening en artikel 9, tweede lid van de Uitvoeringsverordening 118/2014 blijkt dat de lidstaat die de overname heeft gevraagd aan de verantwoordelijke lidstaat, in principe over een termijn van zes maanden beschikt om de betrokkene effectief over te dragen aan de verantwoordelijke lidstaat. Deze termijn van zes maanden begint te lopen vanaf de (impliciete) aanvaarding van het overnameverzoek door de verantwoordelijke lidstaat of, wanneer er een schorsend beroep of bezwaar werd ingesteld tegen het overdrachtsbesluit, vanaf de definitieve beslissing op dit schorsend beroep of bezwaar (artikel 29, eerste lid van de Dublin III-verordening). Bij wege van uitzondering kan deze termijn van zes maanden worden verlengd tot achttien maanden indien de betrokkene onderduikt (artikel 29, tweede lid van de Dublin III-verordening). De verzoekende lidstaat moet de verantwoordelijke lidstaat binnen de termijn van zes maanden in kennis

stellen van de in artikel 29, tweede lid van de Dublin III-verordening vermelde reden waarom de overdracht niet kan worden uitgevoerd binnen de zes maanden (artikel 9, tweede lid van de Uitvoeringsverordening 118/2014). Wanneer de overdracht niet heeft plaats gevonden binnen de normale termijn van zes maanden, of binnen de verlengde termijn van achttien maanden, gaat de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming over op de verzoekende lidstaat (artikel 29, tweede lid van de Dublin III-verordening).

Hieruit blijkt dat het de verzoekende lidstaat is die beslist om de normale termijn van overdracht van zes maanden te verlengen tot achttien maanden wegens het onderduiken van de betrokken verzoeker.

Deze grond voor de verlenging van de termijn voor overdracht naar achttien maanden moet dan, binnen de normale termijn van zes maanden, aan de verantwoordelijke lidstaat ter kennis worden gebracht.

In casu blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de Italiaanse overheden op 5 mei 2022 en dus voor het verstrijken van de termijn van zes maanden op de hoogte werden gebracht dat de termijn naar achttien maanden diende te worden verlengd. Verzoeker kan aldus niet gevolgd worden waar hij stelt dat België automatisch verantwoordelijk is geworden en aldus geen verlengingsbeslissing meer kon nemen.

Het eerste onderdeel van het middel is ongegrond.

In een tweede onderdeel van haar middel betwist de verzoekende partij dat zij ondergedoken was.

De verzoekende partij voert onder meer aan dat haar afwezigheid op het tweede onderhoud bij ICAM kan vergeleken worden met de situatie van het niet ondertekenen van een verklaring van vrijwillige terugkeer, een situatie die in de rechtspraak reeds werd beoordeeld als niet afdoende motivering voor het besluiten tot 'onderduiken'. Het zich niet aanbieden voor dit tweede onderhoud volstaat volgens de verzoekende partij niet om te besluiten dat zij zich intentioneel onttrekt aan de overheden teneinde haar overdracht naar Italië te beletten en dat zij dus ondergedoken zou zijn. De motivering van de verwerende partij ligt volgens de verzoekende partij niet in lijn met de rechtspraak in het arrest Jawo van het Hof van Justitie op dit punt. Tijdens de hele procedure was de overheid volgens de verzoekende partij perfect op de hoogte van haar verblijfplaats. De verzoekende partij stelt dat de overheid steeds op de hoogte werd gebracht van haar verblijfplaats.

Uit de bestreden beslissing blijkt tevens dat de verwerende partij de verlening van de termijn van overdracht tot maximum achttien maanden als volgt motiveert:

"Overwegende dat artikel 29.2 van de Dublin III Verordening stelt dat de termijn van overdracht kan verlengd worden tot maximaal één jaar indien de overdracht wegens gevangenzetting van de betrokkene niet kon worden uitgevoerd of tot maximaal 18 maanden indien de betrokkene onderduikt. Italië werd op 10.11.2021 bij ontstentenis van antwoord verantwoordelijk voor terugname van de betrokkene. De betrokkene was op 07.12.2021 het voorwerp van een beslissing van weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). De betrokkene kreeg op 16.12.2021 rechtstreeks kennis van deze beslissing.

De betrokkene diende op 14.01.2022 een verzoek tot vernietiging van de beslissing van weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater) d.d. 07.12.2021 in. In het verzoekschrift wordt gemeld dat de betrokkene verblijft te "(...)" en wat de beroepsprocedure betreft woonplaats kiest te "(...)" te weten het adres van het kabinet van zijn advocaat.

Verordening 604/2013 voorziet de criteria en mechanismen ter bepaling van de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming teneinde de daadwerkelijke toegang tot de procedures voor het verlenen van internationale bescherming te waarborgen en de doelstelling om verzoeken om internationale bescherming snel te behandelen niet te ondermijnen (overweging 5).

Na vaststelling van de verantwoordelijkheid is het zaak de betrokken verzoeker zo snel mogelijk over te dragen aan de verantwoordelijke lidstaat zodat hij/zij zo snel mogelijk toegang krijgt tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en een beoordeling van het verzoek op de mérites kan volgen.

Overweging 24 van Verordening 604/2013 stelt dat vrijwillige overdracht dient te worden bevorderd door onder meer het verstrekken van passende informatie.

Sinds begin 2022 worden verzoekers, die het voorwerp zijn van een overdrachtsbeslissing ('bijlage 26quater') uitgenodigd voor opvolgingsgesprekken met een ICAM-coach die plaatsvinden te Brussel. Het doel van deze 'aanklampende' aanpak is contact te houden met de verzoeker en hem/haar te bewegen tot een vrijwillige overdracht.

De betrokkene had op 15.03.2022 te Brussel (Pacheco) een eerste opvolgingsgesprek met de ICAM-coach. Uit het verslag blijkt dat hij twijfels had betreffende een vrijwillige terugkeer naar Italië en een uitnodiging kreeg voor een tweede gesprek, gepland op 22.03.2022. De betrokkene bood zich niet aan op 22.03.2022 en bracht geen elementen ter rechtvaardiging van zijn afwezigheid aan. Dat de betrokkene geen gevolg gaf aan de uitnodiging voor het tweede opvolgingsgesprek leidt tot het besluit dat de betrokkene er doelbewust voor zorgt dat hij buiten het bereik blijft van de instanties die verantwoordelijk zijn voor de uitvoering van de overdracht, teneinde deze overdracht te voorkomen of op zijn minst te bemoeilijken.

Hieromtrent wensen we te verwijzen naar de conclusies van het Hof van Justitie van de EU in de zaak C163/17 ("Abubacarr Jawo tegen Bundesrepublik Deutschland") van 19.03.2019 waarin wordt gesteld dat dient te worden uitgelegd dat een verzoeker „onderduikt” in de zin van die bepaling (artikel 29, lid 2, tweede zin, van Verordening 604/2013) wanneer deze persoon doelbewust ervoor zorgt dat hij buiten het bereik blijft van de nationale autoriteiten die verantwoordelijk zijn voor de uitvoering van de overdracht, teneinde deze overdracht te voorkomen. Het Hof voegt toe dat mag worden aangenomen dat dat het geval is wanneer die overdracht niet kan worden uitgevoerd omdat de verzoeker de hem toegekende woonplaats heeft verlaten zonder de bevoegde nationale autoriteiten van zijn afwezigheid op de hoogte te brengen. We benadrukken dat dit impliceert dat ook sprake kan zijn van 'onderduiken' in andere gevallen dan het verlaten van de toegekende woonplaats en het Hof derhalve niet stelt dat dit dient te worden beperkt tot het fysieke verdwijnen uit de toegekende verblijfplaats zonder het verwittigen van de bevoegde instanties.

Gelet op bovenvermelde vaststellingen en overwegingen dient te worden besloten dat de betrokkene buiten het bereik van onze diensten poogt te blijven en als ondergedoken dient te worden beschouwd.”

De verwerende partij beslist dus dat de verzoekende partij volgens haar is ondergedoken omdat “Uit het verslag blijkt dat hij twijfels had betreffende een vrijwillige terugkeer naar Italië en een uitnodiging kreeg voor een tweede gesprek, gepland op 22.03.2022. De betrokkene bood zich niet aan op 22.03.2022 en bracht geen elementen ter rechtvaardiging van zijn afwezigheid aan. Dat de betrokkene geen gevolg gaf aan de uitnodiging voor het tweede opvolgingsgesprek leidt tot het besluit dat de betrokkene er doelbewust voor zorgt dat hij buiten het bereik blijft van de instanties die verantwoordelijk zijn voor de uitvoering van de overdracht, teneinde deze overdracht te voorkomen of op zijn minst te bemoeilijken.”. De verwerende partij verwijst verder naar de rechtspraak van het Hof van Justitie in de zaak Jawo en stelt dat zij benadrukt “dat dit impliceert dat ook sprake kan zijn van 'onderduiken' in andere gevallen dan het verlaten van de toegekende woonplaats en het Hof derhalve niet stelt dat dit dient te worden beperkt tot het fysieke verdwijnen uit de toegekende verblijfplaats zonder het verwittigen van de bevoegde instanties.”.

Uit bovenvermelde motivering blijkt dus dat de verwerende partij van oordeel is dat de verzoekende partij is ondergedoken in de zin van artikel 29.2 van de verordening nr. 604/2013 omdat uit een eerste onderhoud met een ICAM-coach bleek dat zij twijfels had bij een vrijwillige terugkeer en zij niet opdaagde voor een tweede onderhoud zonder rechtvaardiging van haar afwezigheid. De verwerende partij concludeert in feite louter uit deze twee feiten dat “de betrokkene er doelbewust voor zorgt dat hij buiten het bereik blijft van de instanties die verantwoordelijk zijn voor de uitvoering van de overdracht, teneinde deze overdracht te voorkomen of op zijn minst te bemoeilijken”.

Het Hof van Justitie heeft in het arrest Jawo (HvJ 19 maart 2019, C-163/17, §§ 53-55) geoordeeld dat de verordening nr. 604/2013 “[a]angaande de vraag onder welke omstandigheden ervan kan worden uitgegaan dat de verzoeker „ondergedoken is” in de zin van artikel 29, lid 2, tweede zin, van de Dublin III-verordening, [...] geen nadere toelichting verstrekt”; dat deze verordening geen definitie van het begrip 'onderduiken' bevat en “dat wanneer een bepaling van Unierecht voor een bepaald begrip niet naar het recht van de lidstaten verwijst, dat het begrip in de gehele Unie autonoom en uniform [moet worden] uitgelegd, waarbij niet alleen rekening wordt gehouden met de bewoordingen van de betrokken bepaling,

maar ook met haar context en met het doel van de regeling waarvan zij deel uitmaakt (arrest van 8 maart 2018, *DOCERAM*, C-395/16, EU:C:2018:172, punt 20 en de aldaar aangehaalde rechtspraak).

In het arrest *Jawo* heeft het Hof van Justitie tevens het volgende aangestipt:

“§ 56. In dat verband volgt uit de normale betekenis van het begrip „onderduiken”, dat in de meeste taalversies van artikel 29, lid 2, tweede zin, van de Dublin III-verordening wordt gebruikt en uitgaat van de wil van de betrokken persoon om te ontsnappen aan iemand of zich te onttrekken aan iets – in de onderhavige context: aan de bevoegde autoriteiten en dus aan zijn overdracht –, dat die bepaling in beginsel slechts toepasselijk is wanneer deze persoon zich opzettelijk onttrekt aan die autoriteiten.

Artikel 9, lid 1, van de uitvoeringsverordening vermeldt overigens, als een van de mogelijke redenen voor uitstel van een overdracht, het feit dat „de asielzoeker zich aan de uitvoering van de overdracht heeft onttrokken”, wat het bestaan van een opzettelijk element veronderstelt. Evenzo definieert artikel 2, onder n), van de Dublin III-verordening het begrip „risico op onderduiken” door in verschillende taalversies, waaronder de Duitse, te verwijzen naar de vrees dat de betrokkene, door onder te duiken, „zich onttrekt” aan de overdrachtsprocedure.

[...]

*§ 59. Gelet op deze doelstelling van een snelle behandeling wordt met de in artikel 29, lid 1 en lid 2, tweede zin, van de Dublin III-verordening bepaalde overdrachtstermijn beoogd ervoor te zorgen dat de betrokken persoon zo snel mogelijk daadwerkelijk wordt overgebracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van diens verzoek om internationale bescherming, en tegelijkertijd – gelet op de aan de overdracht verbonden praktische complicaties en organisatorische problemen – de beide betrokken lidstaten de nodige tijd te geven om overleg te plegen over de totstandbrenging van de overdracht, en meer in het bijzonder de verzoekende lidstaat in staat te stellen de wijze waarop de overdracht zal plaatsvinden te regelen (zie in die zin arrest van 29 januari 2009, *Petrosian*, C-19/08, EU:C:2009:41, punt 40).*

§ 60. In die context maakt artikel 29, lid 2, tweede zin, van de Dublin III-verordening het in uitzonderlijke gevallen mogelijk die termijn van zes maanden te verlengen, om rekening te houden met de materiële onmogelijkheid voor de verzoekende lidstaat om de overdracht van de betrokken persoon uit te voeren wegens diens gevangenzetting of onderduiking.

[...]

§ 70. Artikel 29, lid 2, tweede zin, van de Dublin III-verordening dient aldus te worden uitgelegd dat een verzoeker „onderduikt” in de zin van die bepaling wanneer deze persoon doelbewust ervoor zorgt dat hij buiten het bereik blijft van de nationale autoriteiten die verantwoordelijk zijn voor de uitvoering van de overdracht, teneinde deze overdracht te voorkomen. Aangenomen mag worden dat zulks het geval is wanneer die overdracht niet kan worden uitgevoerd omdat de verzoeker de hem toegekende woonplaats heeft verlaten zonder de bevoegde nationale autoriteiten van zijn afwezigheid op de hoogte te brengen, op voorwaarde dat hij werd geïnformeerd over zijn desbetreffende verplichtingen, hetgeen de verwijzende rechter dient na te gaan. De betrokken verzoeker behoudt de mogelijkheid om aan te tonen dat er geldige redenen waren om de autoriteiten niet in te lichten over zijn afwezigheid en dat hij niet de bedoeling had om zich te onttrekken aan die autoriteiten.”

De verzoekende partij kan worden gevolgd waar zij stelt dat het verlengen van de termijn voor overdracht een uitzondering betreft en dat hieruit volgt dat deze bepaling restrictief dient te worden geïnterpreteerd.

Uit het arrest *Jawo* blijkt onder meer dat er een intentioneel element (het zich doelbewust onttrekken aan de overdrachtsprocedure) is vereist om te kunnen besluiten dat een vreemdeling onderduikt en dat dit intentioneel element wordt vermoed te bestaan indien de betrokken vreemdeling de hem toegekende woonplaats heeft verlaten zonder de bevoegde nationale autoriteiten van zijn afwezigheid op de hoogte te brengen terwijl hij geïnformeerd was over deze verplichting.

In casu werd niet vastgesteld dat verzoeker zijn woonplaats had verlaten, zodat het vermoeden waarvan sprake is in bovenvermeld arrest niet speelt.

Er moet dus worden onderzocht of de verwerende partij kon besluiten dat verzoeker de bedoeling had om zich te onttrekken aan de overdrachtsprocedure, op basis van de vaststelling dat dat hij twijfels zou hebben geuit over een vrijwillige terugkeer (wat de verzoeker overigens betwist) en dat hij niet opdaagde voor het tweede onderhoud met de ICAM-coach.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoeker, zoals hij zelf ook aangeeft, steeds op hetzelfde adres heeft verbleven, namelijk in het ontvangstcentrum van Doornik. De verwerende partij was

aldus op de hoogte van de verblijfplaats van verzoeker. Nergens blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat er een controle werd uitgevoerd op de verblijfplaats van verzoeker teneinde na te gaan of verzoeker nog daadwerkelijk aan te treffen was op deze verblijfplaats.

Gelet op wat voorafgaat, stelt de Raad vast dat zelfs wanneer de verzoeker twijfels zou geuit hebben over een vrijwillige terugkeer tijdens het eerste interview met de ICAM-coach (wat hij betwist) en niet verschenen is op het tweede interview, hieruit niet in redelijkheid kan worden afgeleid dat hij zich doelbewust heeft onttrokken aan de overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat, zodat het duidelijk is dat het vereiste intentioneel element, *in casu*, niet is vervuld.

Er blijkt zelfs niet dat de verzoeker door zijn handelen buiten het bereik blijft van de nationale autoriteiten die verantwoordelijk zijn voor de uitvoering van de overdracht. De verwerende partij toont ook niet aan dat het loutere gegeven dat de verzoeker twijfels uitte bij een vrijwillige terugkeer en niet kwam opdagen voor het tweede onderhoud, de overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat materieel onmogelijk maakt, noch dat zulks praktische complicaties en organisatorische problemen voor de overdracht oplevert.

In haar nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij dat in de bestreden beslissing wordt verwezen naar zowel het adres waar de verzoekende partij verblijft, alsook naar het gekozen adres dat aangewend werd voor de beroepsprocedure tegen de voorgaande bijlage 26^{quater}. De bestreden beslissing geeft volgens de verwerende partij ook meer uitgebreid aan dat het niet verschijnen voor het tweede gesprek een probleem vormt dat ertoe leidt dat de verwerende partij zal besluiten tot een risico op onderduiken. De Raad merkt op dat er in artikel 29.2 van de Dublin III verordening geen sprake is van een 'risico op onderduiken'. Deze bepaling luidt immers als volgt:

"2. Indien de overdracht niet plaatsvindt binnen de gestelde termijn van zes maanden, komt de verplichting voor de verantwoordelijke lidstaat om de betrokkene over te nemen of terug te nemen, te vervallen, en gaat de verantwoordelijkheid over op de verzoekende lidstaat. Indien de overdracht wegens gevangenzetting van de betrokkene niet kon worden uitgevoerd, kan deze termijn tot maximaal één jaar worden verlengd of tot maximaal 18 maanden indien de betrokkene onderduikt."

Het moet dan ook duidelijk zijn dat de verzoekende partij 'onderduikt', en niet dat er een risico op onderduiken zou zijn, om de termijn van overdracht tot maximaal achttien maanden te verlengen. Artikel 1, § 2 van de Vreemdelingenwet stelt objectieve criteria vast voor wat betreft het 'risico op onderduiken' en meer bepaald in punten 3° en 4° van dit artikel.

Artikel 2.n van de verordening nr. 604/2013 definieert het 'risico op onderduiken' als:

"het in een individueel geval bestaan van redenen gebaseerd op objectieve, in wetgeving vastgelegde criteria, om aan te nemen dat een verzoeker of een onderdaan van een derde land of een staatloze op wie een overdrachtsprocedure van toepassing is, zou kunnen onderduiken."

Het begrip 'risico op onderduiken' is in de voormelde verordening enkel terug te vinden in artikel 28.2, onder het hoofdstuk 'bewaring met het oog op de overdracht'.

Bij wet van 21 november 2017 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen (hierna: de wet van 21 november 2017) werden de criteria voor het (significant) risico op onderduiken ingevoerd in de Vreemdelingenwet en meer bepaald in artikel 1, § 2 van deze wet.

Uit de voorbereidende werkzaamheden van de wet van 21 november 2017 (*Parl.St.* Kamer 2016-17, nr. 2548/001, p. 11 en 16-20) blijkt dat het begrip 'risico op onderduiken' is verbonden aan een bewaring van de vreemdeling. Voordien was dit begrip enkel van toepassing op verwijderingsprocedures. Zo was het in het kader van een verwijderingsprocedure reeds mogelijk om een persoon in bewaring te houden wanneer er een risico op onderduiken was. Het begrip werd door de wet van 21 november 2017 uitgebreid naar de asielprocedure. In de voorbereidende werkzaamheden wordt gesteld dat artikel 28 van de verordening nr. 604/2013 het mogelijk maakt om de betrokkene in bewaring te houden, om de procedure voor de overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor het onderzoek van het verzoek te garanderen, en dit onder de voorwaarden die nagenoeg identiek zijn aan de voorwaarden die worden voorzien door de richtlijn 2008/115/EG van het Europees parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven. Er wordt geduid dat in dit kader de bewaring enkel kan

worden gerechtvaardigd indien het risico op onderduiken significant is. Er wordt aangegeven dat §2 van artikel 1 van de Vreemdelingenwet, de verschillende objectieve criteria opsomt die het mogelijk maken om een (significant) risico op onderduiken vast te stellen.

Aldus moet worden besloten dat de bepalingen van artikel 1, §2 van de Vreemdelingenwet een verduidelijking vormen van het begrip 'risico op onderduiken' zoals bedoeld in artikel 28.2 van de verordening nr. 604/2013, waarvan het bestaan moet worden vastgesteld bij het nemen van een beslissing tot bewaring met het oog op overdracht en dat de overheid moet toelaten om een risicoanalyse te maken van de kans dat de verzoeker om internationale bescherming 'zal onderduiken'.

Dit heeft geen uitstaans met het begrip 'onderduikt', zoals bedoeld in artikel 29.2 van de voormelde verordening, en dat *in casu* van toepassing is. Het begrip 'onderduikt' in artikel 29.2 wordt in het arrest Jawo van het Hof van Justitie duidelijk gedefinieerd als 'ondergedoken is' (§53). Een mogelijke verwijzing naar artikel 1, §2 van de Vreemdelingenwet is dan ook niet dienstig. De verwerende partij kan geen eigen invulling geven aan het begrip 'onderduikt' van artikel 29.2 van de verordening nr. 604/2013 door schijnbaar te verwijzen naar de criteria die erop zijn gericht het bestaan vast te stellen van een 'risico op' onderduiken zoals bedoeld in artikel 28.2 van dezelfde verordening, dat wordt aangewend om een verzoeker om internationale bescherming in bewaring te kunnen nemen.

De verwerende partij repliceert in de nota met opmerkingen verder dat de bestreden beslissing volgens haar duidelijk aangeeft waarom een dergelijke houding inderdaad gezien kan worden als een vorm van het begrip 'onderduiken'. Het betreft volgens de verwerende partij immers één van de verschillende vormen om het overdrachtsproces aan de bevoegde lidstaat te bemoeilijken of uiteindelijk onmogelijk te maken. De verwerende partij verduidelijkt dat uit het administratief dossier volgens haar blijkt dat de verzoeker op 15 maart 2022 is opgeroepen voor een gesprek met een ICAM-coach in het kader van zijn procedure voor internationale bescherming en de organisatie van zijn overbrenging naar de verantwoordelijke lidstaat. Het doel van deze bijeenkomst is volgens de verwerende partij met name om verzoekers om internationale bescherming die het onderwerp zijn van een bijlage 26^{quater} te informeren over de verschillende opties die hun ter beschikking staan en dit inclusief de vrijwillige uitvoering van een bijlage 26^{quater} en om vrijwillige overbrenging naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor hun bescherming mogelijk te maken. Het stelt verzoekers in staat aan te geven of zij willen meewerken of niet vrijwillig willen terugkeren naar de verantwoordelijke lidstaat en, in dit laatste geval, wensen worden gehoord (alsdan wordt een vragenlijst in het kader van 'recht om te worden gehoord' ingevuld). De uitnodiging geeft volgens de verwerende partij uitdrukkelijk aan: *"Indien u niet kan aanwezig zijn op voorgesteld moment dient u die uiterlijk op de dag van de afspraak te melden met de vermelding van de geldige reden waarom u zich niet kan aanmelden en desgevallend het rechtvaardigend stuk. Als u over een dergelijke reden (en rechtvaardigend document zoals bijvoorbeeld een medisch attest) beschikt kan u dit melden via : icamsupport@ibz.fgov.be".* De verzoeker heeft volgens de verwerende partij tijdens het eerste gesprek verklaard dat hij aarzelde om te vertrekken en aldus eigenlijk weigerde vrijwillig naar de lidstaat te reizen die verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming. De verwerende partij heeft volgens haar dan ook terecht aangegeven tijdens het eerste gesprek, zoals blijkt uit een op de dag van het verhoor opgemaakte summiere nota, dat betrokkene alsdan voorlopig niet wenst mee te werken. Gezien de terughoudendheid om vrijwillig naar Italië te gaan, heeft de verwerende partij naar eigen zeggen de verzoeker aan het einde van dit onderhoud toegelaten enige bedenktijd te nemen en desgevallend advies in te winnen om hem vervolgens op te roepen voor een tweede onderhoud op 22 maart 2022, dat tot doel had over te gaan tot het praktisch organiseren van de overbrenging naar de lidstaat. De verzoeker heeft niet op deze uitnodiging gereageerd en heeft evenmin enige geldige reden voor zijn afwezigheid opgegeven. Volgens de verwerende partij heeft de verzoeker er bijgevolg bewust voor gekozen om, door te weigeren deel te nemen aan het gesprek dat op 22 maart 2022 en dat net bedoeld was om haar overdracht te organiseren, te trachten de bevoegde nationale autoriteiten te ontwijken. De Raad stelt echter vast dat dit betoog van de verwerende partij er niets aan afdoet dat de verwerende partij niet aannemelijk maakt er *in casu* door deze houding van de verzoeker sprake is van een *"materiële onmogelijkheid voor de verzoekende lidstaat om de overdracht van de betrokken persoon uit te voeren wegens (...) onderduiking"*, zoals het Hof van Justitie vereist. Het feit dat de verzoeker niet zou willen meewerken aan een vrijwillige terugkeer volstaat daarvoor immers niet. Het feit dat de verzoeker nog steeds op hetzelfde adres woont of verblijft dat bij verwerende partij bekend is, is volgens de verwerende partij niet relevant, maar de Raad kan dit standpunt helemaal niet bijtreden, wel integendeel. Het feit dat de verwerende partij zelf toegeeft dat zij wist dat de verzoeker nog op hetzelfde adres verbleef, houdt *ipso facto* in dat de verwerende partij niet in de onmogelijkheid verkeerde om de overdracht te laten plaatsvinden. Zij wist immers waar zij de verzoeker kon vinden. De repliek van de verwerende partij in de nota met opmerkingen doet aan de voorgaande bespreking dan ook niets af.

De verzoeker maakt met zijn betoog een schending van artikel 29.2 van de Dublin III verordening, *iuncto* de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel aannemelijk.

Het besproken onderdeel van het middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Aangezien het middel in de aangegeven mate gegrond is, dienen de overige onderdelen van het middel niet verder te worden onderzocht.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 31 mei 2022 houdende de betekening verlenging van de overdrachtstermijn van de Dublintransfer wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien januari tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. CAMU